

سیرائیکی ڈوہڑے ماہیے گیتاں دا
خوبصورت مجموعہ

رتبہ:
اعسان احمد اعوان

رنگ بدائیاں دا

سیرائیکی گیتاں دا بادشاہ

الاجتہ لوکے والا

سیرائیکی ڈوہڑے ماہیے گیتاں کا
خوبصورت مجموعہ

ترتیب:
اعلان احمد اعوان
0345-8711418
0302-7642151

رنگ جڈائیاں کا

سیرائیکی گیتاں دا بادشاہ

اللہ جتہ لوڈ والا

Rs. 30/=

فائض آرٹ اینڈ پینے

تیرتھ داس روڈ اردو بازار کراچی

جملہ حقوق بحق پبلشر محفوظ ہیں۔

کتاب کا نام روگ جدائیاں دا
 گلوکار اللہ ڈیوٹے لونی والا
 ترتیب و پیشکش احسان احمد اعوان
 ناشر فائن آرٹ اینڈ کمپنی اردو بازار کراچی
 ڈیو جی ایڈیشن اگست 2022ء

ایسٹا بک سٹور

فرید پبلشرز بالمقابل مسجد مقدس اردو بازار کراچی
 الکوثر نیوز ایجنسی 4-B فریئر مارکیٹ کراچی
 یونس بک ڈپو راجپوت مارکیٹ اردو بازار لاہور
 ایف رمضان پوسٹر اندرون بوہڑ گیٹ ملتان
 رائیل کتاب گھر اسٹیشن روڈ لاڑکانہ
 ایم شاہد بک اسٹال ناور مارکیٹ حیدرآباد
 الہی بخش بک اسٹال اسکول بازار رحیم یار خان
 سید تاقب علی ریلوے بک اسٹال سرگودھا
 غلام جیلانی پوسٹر ہاؤس اندرون بوہڑ گیٹ ملتان
 اشرف بک سیلرز مسجد روڈ نواب شاہ
 سمر ا بک ڈپو ریلوے روڈ خانیوال
 چنامو بائیل زون اوٹھل بادچستان
 شاہ لطیف کتاب گھر مین اسٹاپ مہر سندھ
 رحمان بک اسٹال نزد نعمان شاپنگ اسکوائر صدر کراچی پروپرائیٹرز محمد شاہد

وسیب دا عظیم فنکار اللہ ڈتہ لوٹے والا

وسیب دی دھرتی زر خیز ہووٹ دے نال نال مردم خیز وی ہے، اتھاں وڈے وڈے ادیب، شاعر، فنکار، گلوکار تے سوجھواٹ پیدا تھئے، وسیب وچوں اساں جھنگ آلے پاسے دید بھنواؤں تاں اسا کوں جھنگ رنگ سب توں سوہٹا لگدے، سرائیکی وسیب سانگے کتنے فخر دی گال اے جو برصغیر جنوبی ایشیا وچ صرف ڈوبندیں نوبل انعام حاصل کیتے، انہاں ڈوہاں دا تعلق جھنگ نال ہے، ہک راج کھرانہ تے پیا ڈاکٹر عبدالسلام۔ جھنگ کوں این گال داوی اعزاز حاصل ہے جو اتھاں سرائیکی دے فنکار تے گلوکار پیدا تھن۔ انہاں وڈے نانواں وچ ہک ناں اللہ ڈتہ لوٹے والا دا ہے۔

اللہ ڈتہ لوٹے والا چنیوٹ دی ہک وستی ”لوٹے والا“ وچ 1957ء وچ پیدا تھئے۔ انہاں دے والد داناں میاں سنتا خان ہئی۔ والد صاحب آپنے پتر کوں ڈاکٹر بٹاواں چاہندے ہن تاں جو اوڈاکٹر بن تے ملک قوم دی خدمت کرے تے اپنے علاقے داناں روشن کرے۔ پر اللہ ڈتہ لوٹے والا فوک سنگر بن تے اپنے علاقے داناں پورے ملک بلکہ پوری دُنیا وچ مشہور کر ڈتے۔

انہاں ابتدائی تعلیم واسطے گورنمنٹ سکول وچ داخلہ گھدا۔ انہاں سکول دے ”بزم ادب“ وچ گاتے گائیکی دامنڈھ پدھیا۔ انہاں دی خداداد سُرلی آواز کوں اساتذہ بہوں پسند کیتا۔ سکول اونکوں ضلعی تے صوبائی لیول تے موسیقی دے مقابلیں وچ حصہ گھنن تے تیار کیتا۔

اللہ ڈٹہ لوٹے والا کون اللہ پاک تر اے پترتے ڈو دھیریں عطا کیتن۔ وڈا
پتر ظہیر عباس لوٹے والا ریڈیو پاکستان لاہور وچ پروگرام پروڈیوسر ہے تے کجھ
پرائیویٹ ٹی وی چینلاں دا میزبان وی ہے۔ ڈو جھا پتر وسیم عباس لندن وچ ہک
کامیاب بزنس مین ہے تے تریجھاتے چھوٹا پتر ندیم عباس لوٹے والا مشہور و معروف
سرائیکی لوک فنکار ہے۔

اللہ ڈٹہ لوٹے والا کون اللہ سیں بہوں سوہنی تے مٹھی آواز عطا کیتی اے،
جیڑھی صرف انہاں دی خصوصیت ہے۔ لوٹے والا ڈھیر سارے سوہنے گیت اپنی فنی
زندگی وچ گائے۔ انہاں دا گیت شروع کرن توں پہلے ڈو ہڑے مایئے آکھن دا اپٹا
مخصوص تے خوبصورت انداز ہے۔

او اپنی آواز دے ذریعے سرائیکی ثقافت دا پرچار پورے پاکستان وچ
کر چکن تے انٹرنیشنل پروگرامیں وچ شرکت کرتے اپنے فن دا لوہا منوا چکن۔ انہاں
سرائیکی لوک موسیقی کوں ہک نواں رنگ ڈتے۔ او ’صدارتی ایوارڈ‘ توں علاوہ ڈھیر
سارے بے ایوارڈ زوی حاصل کر چکن۔

سرائیکی موسیقی دا اے بے تاج بادشاہ 29 جون 2021ء وچ وفات پا
گئے، اتجھے فنکار صدی بعد پیدا تھیندن۔ اللہ پاک اللہ ڈٹہ لوٹے والا کون جنت
الفر دوس اچ اعلیٰ مقام عطا فرماوے۔ آمین

احسان اعوان

روگ جدائیاں دا

شاعر: خاکسار

معراجِ محبت آدی ہوندا روگِ جدائیاں دا
 ایہو انجام ہوندا ہے انہماں اکھیاں لائیاں دا
 پہلا سبقِ محبتاں دا وچ رُس دیاں رسماں
 محبوب دی مرضی ہے ودا تر وڑے نت قسماں
 کوئی نہ علاجِ بڑے نت نت دیاں لڑائیاں دا

ایہو انجام ہوندا ہے
 کیا زور نماٹیاں دے کر بیشک من مانی
 چلو کئی نہ من ساڈی پر یاد رکھیں جگانی
 ارمان مریندا ہے کیتیاں چنگیائیاں دا

ایہو انجام ہوندا ہے
 اے گوری دنیا ہے اتھال کُوڑ پریتاں ہن!
 اتوں اتوں پیار کرن وچوں کھوٹیاں نتیاں ہن
 ککھ دا بھروسہ نہیں جگ تے ہر جائیاں دا

ایہو انجام ہوندا ہے
 اس جگ دے حسیناں دے دل نال نہ لا خاکسار
 نہ کر اے چند روگی بگل طوق نہ پا خاکسار
 توں بھائیوال تاں نہیں جاہ جاہ رسوائیاں دا

راتاں ہجر دیاں رو رو

شاعر: نذر

راتاں ہجر دیاں میں رو رو گذاریاں !
منگیاں وی کہیں نہ ڈتیاں نذر اں اُدھاریاں

لکھیا ائی پیار تیڈا میڈے نصیب وچ
کجھ تاں خلوص ڈیہدوں میں جہے غریب وچ
ڈینھ رات راہواں تیڈیاں تک تک میں ہاریاں
راتاں ہجر دیاں میں

کرتے توں وعدہ ٹریوں آساں میں عیدتے
ہندی تیڈے ہتھاں تے لاساں میں عیدتے
پردیس وچ کے اے کیوں رسماں وساریاں
راتاں ہجر دیاں میں

کلیاں توں چھڈ کے مینوں کیوں دور ٹر گیاں
کیوں میڈے دل نوں کر کے مجبور ٹر گیاں
اچھ نذر توں سوہنا در داں میں ماریاں
راتاں ہجر دیاں میں رو رو گذاریاں

لنگی تیدھی ساوی

شاعر: غلام فرید ٹوانہ

لنگی تیدھی ساوی رنگ ساوا چولے دا
 نظر نہ لگ جاوے مینوں خطرہ ڈھولے دا
 کھلی منگدی آل ڈھول دعائیں
 تیدھیاں غازی دے ہتھ پاہیں
 کرے نخرے ناز ادائیں لنگی تیدھی ساوی.....
 میڈے ڈھول نول نخرے سجدے
 سیاہ زلفاں بدل گجدے
 نیس بڑیکھ کے اُچڑے رجدے لنگی تیدھی ساوی.....
 تیدھے نخرے ڈھول عجیب ہن
 گئے جیندے اُچڑ غریب ہن
 تیدھے کے جہے نیک نصیب ہن لنگی تیدھی ساوی.....
 لنگی ڈھول دی خاص نشانی
 لب لال تے اکھ مستانی
 بانہہ مار کے ٹردا جکانی
 پائنگیاں آگئی عید اے
 کمر میں مجبور تے دید اے
 تینوں ملٹا ڈھول فرید اے لنگی تیدھی ساوی.....

ٹیکٹاں دوکے لے

شاعر: حیات بھٹی

مینوں لائی ونج سہٹا ناں تے ٹیکٹاں دوکے لے
 سنگ بنیائی قسمت ناں تے ٹیکٹاں دوکے لے
 جاں توں لیندائیں ٹرن دا ناں اے
 ہڈ ہڈ ویندا میڈا ہاں اے
 ذرا بڑیکھ توں میڈا حال — تے ٹیکٹاں دوکے لے
 کلہیاں چھوڑ کے ٹرن نہ جاویں
 لڑ لگیاں دی لاج نبھاویں
 تیدے پاجھوں بچن محال — تے ٹیکٹاں دوکے لے
 سوھٹیاں انج وی پیار کریندائے
 ادھ ونج آکے چھوڑ بڑیویندائے
 ایں کردے نشیں لچپال — تے ٹیکٹاں دوکے لے
 جیوٹن جوگا من لے ہاڑے
 گڈرے ویندن چوٹن بڑیہاڑے
 بڑسے بکھریاں پل وی سال — تے ٹیکٹاں دوکے لے
 پیار دی ایجھی ریت نبھائیے!
 ہک بڑو جھے ونج فرق نہ پائیے
 رہے قائم حیات مثال — تے ٹیکٹاں دوکے لے

بوچھن ٹڈورے دا

بوچھن ٹڈورے دا پتتاں تے لوڑ آیاں
 پچھوں دیاں تانگھاں روندے ڈھول کوں چھوڑ آیاں

میڈے بوچھن دے وچ چوٹاں
 میڈا ڈھولا جگ توں سوہٹاں
 بوچھن ٹڈورے دا

میڈے بوچھن دا رنگ کالا میڈا ڈھولا شرماں والا
 بوچھن ٹڈورے دا

میں بوچھن بیٹھی سیواں ہا جھول ڈھول دے کیوں جیواں
 بوچھن ٹڈورے دا

میڈا بوچھن میڈے نال اے ڈھولا ولسیں کہڑے سال اے
 بوچھن ٹڈورے دا

میڈے بوچھن دیونج تاراں میں سبڈ ڈھولے کوں ماراں
 بوچھن ٹڈورے دا

میڈے بوچھن دا رنگ نیلا میں چھوڑیا خویش قبیلہ
 بوچھن ٹڈورے دا

تکئی آل راہ وے

(لوگ گیت)

تکئی آل راہ وے چھیتی چھیتی آوے
 مینوں تیڈے ویکھنے دا چاہ.... سانولا چھیتی گھر آجسا
 شاماں پئے گیاں۔

مینوں تیریاں لوڑاں وے سانول ہن تان آجسا۔
 بوٹے نے کا ئیے دے... کھلی کول ماہیے دے
 اللہ تیرا کرسی بھلا، سانولا چھیتی گھر آجسا
 شاماں پئے گیاں

دھونیاں میں دھوتیاں... پتنے کھلوتیاں
 ٹرگے نے گھراں نول ملاح، سانولا چھیتی گھر آجسا
 شاماں پئے گیاں

اکھیاں نے روپئیاں... نبضیاں کھلو گئیاں
 ڈٹی میڈی چندنوں سزرا، سانولا چھیتی گھر آجسا
 شاماں پئے گیاں

پھل نے ربیل دے... سچناں نول میل دے
 تیرے بن میرا کوئی نہ، سانولا چھیتی گھر آجسا
 شاماں پئے گیاں

سانوں تیریاں لوڑاں وے رانجھن، ہن تے آجسا

ہوگئی اڑیکال وچ شام

شاعر: عابد تمیمی

ہوگئی اڑیکال وچ شام، بے پرواہ ڈھولا
ہنجول لکھیائے ماہی تیرانام، بے پرواہ ڈھولا
..... ہوگئی اڑیکال وچ

بڑا سمجھایا لے اکھیاں نہ رکیاں !
ندیان پہاڑاں دیاں کدی وی نہ سکیاں
سانوں کرگیاں اکھیں بدنام، بے پرواہ ڈھولا
..... ہوگئی اڑیکال وچ

اللہ سئیں خیر کرے دل پیا ڈولدا !
ہن تال بینرے اُتے کاں وی نیں بولدا
لکھاں چٹھیاں تے ررواں سرعا، بے پرواہ ڈھولا
..... ہوگئی اڑیکال وچ

عیدال تے آیاں دے زمانے اج آگئے !
عابد اڑیکال دے درندے مینوں کھاگئے
اسی مَر کے وی تیرے آں غلام
..... بے پرواہ ڈھولا،

چنگا دلبر پیار کیتوئی (کستی)

شاعر: عابد تمیمی

چنگا دلبر پیار کیتوئی مینوں تھل وچ رول ڈتوئی

وے سا تھی میڈی زندگی دا
چنگا دلبر پیار کیتوئی

میڈے ہسدے نین رُو ا کے
مینوں تختوں بھوئیں تے ڈھا کے

وت خبر نہ ڈھول لیوئی،
وے سا تھی میری

اساں ہر کہیں توں مکھ موڑے
تساں اپنے راج نہ چھوڑے

کسے گل نوں نہ وکھیوئی
وے سا تھی میری

مینوں خان نظر نہ آوے
اکھ رووے دل سدھراوے

کسے کیتی نہیں دلجوئی
وے سا تھی میری زندگی دا

آڈھولا رت رنگیلری

شاعر: شفقت عباس شفقت

آڈھولا... رت رنگیلری آئی ۽ _____ وطن تے آڈھولا
آسوہنا... دل ڈاڈھی گھرائی ۽ _____ وطن تے آ ڈھولا

آڈھولا.....

تیڈا پیار بھلاواں جانی _____ شالا میں مَر جواں جانی
آسوہنا... مارگئی تنہائی ۽ _____ وطن تے آ ڈھولا

آڈھولا.....

دل سینگھیاں پلھوں چُنیاں _____ میڈے ڈھول نہ میڈیاں سُناں
آسانول... ڈاٹول ڈول خدائی ۽ _____ وطن تے آ ڈھولا

آڈھولا.....

ہیلے وچ چردیاں منجھیاں _____ سنج ڈِس چنہادیاں کندھیاں
آ مٹھرا... ونگ تیڈے نادی پئی ۽ _____ وطن تے آ ڈھولا

آڈھولا.....

و سی شفقت روی اتواری

میں وی سوہنی سیج سنواری

آ سچناں... گیت گاوے شہنائی ۽ _____ وطن تے آڈھولا

آڈھولا.....

پیاہر کوئی عید منیدا ہے

شاعر: صفدر عسکلی

پیاہر کوئی عید کریندا ہے
ساکوں سانول مونجھاں تیریاں نیں

پیاہر کوئی عید

کیوں سہجٹاں مکھ پرتا لے نی
ٹنگ میں مجوردے ساہ لے نی
ڈکھیاں نول تیرے ملن دیاں شوکاں دل ورج یار تبھیریاں نیں
پیاہر کوئی

ہر ویلھے ڈھول خیال تیرے
تیرے پا جھوں منڈرے حال میرے
کوئی چانٹ نیں گھر بے کس دے
راتاں پیار دیاں ڈھول ہنیریاں نیں
پیاہر کوئی عید

خوشیاں دے مندر ڈھہر گئے ہن
ڈکھ جھگیاں پا کے بہہ گئے ہن
سو نہہ رب دی نیندر نیں آندی، اکھیں جدوں دیاں سانول بھیریاں نیں
پیاہر کوئی عید کریندا ہے

دلڑی لٹی تیں یار سے چن

دلڑی لٹی تیں یار سے چن!
کڈی موڑ مُہاراں تے آ وطن

تیڈی روہی تے عجب بہار بڈ سے
جھٹھاں میں نمائی دا یار وے
اٹھاں عاشق لکھتے ہزار وے
ونج روہی ہٹالیو دیس وطن

تیڈی روہی دے کنڈرے پیریاں
جھوکاں آن و سا ونج میریاں
وے میں تیریاں، وے میں تیریاں
ونج روہی ہٹالیو دیس وطن

تیڈی روہی دے کنڈرے ٹالھیاں
میڈیاں بڈکھن کناں دیاں والیاں
وے میں راتاں بڈکھاں دیاں جالیاں
ونج روہی ہٹالیو دیس وطن

کڈی روہی دے کنڈڑے آویں ہا
 میڈی اُجڑی جھوک وساویں ہا
 میں روندی کوں گل نال لاویں ہا
 یک میں مسافرے وطن
 دلڑی لئی تیں یار سجن.....

ماہیے

دل زخماں کٹ چھڈیا
 جڈاں اساں خط گھلیا تساں پھاڑ کے سٹ چھڈیا

بس موڑ ولا گئی اے
 بھلا ہووے غربت دا جیڑھی توڑ بنھا گئی اے

مہندی ہتھاں تے لائی ہوئی اے
 اکھیں دے کیمرے وچ تیڈی شکل بنائی ہوئی اے

چھوڑ سیمیاں نوں

شاعر: پیر فیاض شاہ

چھوڑ سیمیاں نوں اے رُسمے نیں بُجڑ دے!
دل جدوں بڑے چھڈیے دل بڑتے ہوئے نیں مُڑ دے

بدلی ساوٹ دی — بانغاں وچ پُھل ماہیا
توڑ نبھاوٹ دے گیوں وعدے بھل ماہیا
انج دا سیلاب آیائے ہنجوں اکھیاں، وچ پئے لُھدے
دل جدوں بڑے چھڈیے

بدلی ساوٹ دی — کوئی گھلی ہوا ماہیا
غلطیاں معاف چاکر بھاویں پیر نپا ماہیا
ساڈا جے گذر ہوندا تیدے قدماں، وچ نہ رلدے
دل جڈاں بڑے چھڈیے

بدلی ساوٹ دی — کئی ساوی ول ماہیا
فیاض سبڈیندا ہی اوراں سُن وچ گل ماہیا
تیر جدائیاں دے رینے وچ پئے پُڑ دے
دل جڈاں بڑے چھڈیے دل بڑتے ہوئے نیں مُڑ دے

اکھ وچ میڈی ہکو ماہی مستانہ

اکھ وچ میڈی ہکو ماہی مستانہ ایں !
خبرے کیڑھی اگ وچ سٹردا زمانہ ایں

ازلاں توں سچناں ساری دی ساری تیڈی آل
تیڈی آل میں تیڈی آل لکھ واری تیڈی آل
سچی گل آکھدی آل کا ہدا شرمانہ ایں
خبرے کیڑھی اگ وچ سٹردا زمانہ ایں

میڈا بڑکھ جان کے وی ہولیوں ان چان توں
مآہیں نی میں کیڑھیاں بڑسی پہچان توں
کھلی توں کھلی دا پچھدا زمانہ ایں
خبرے کیڑھی اگ وچ سٹردا زمانہ ایں

میڈے جیا تینوں کوئی ہور نیں اولبھناں
لگیاں دا توڑ جانی ہور نیں اولبھناں
توڑ نیں نبھانی جے تیں پیار کا ہنوں پانا ایں
خبرے کیڑھی اگ وچ سٹردا زمانہ ایں

رلٹاں تاں ناسے جے نصیب

شاعر: ملک زوآرا اعوان

رلٹاں تاں ناسے جے نصیب چنگے ہووِن ہا
اوندیاں جدائیاں وچ اکھیاں نہ رووِن ہا

دل دیاں کھوٹیاں نوں دل ڈے کے بھل گئے
پیار دے و پار وچ وک بے مُل گئے
ہنجواں دے کملے وی ہار نہ پرووِن ہا
اوندیاں جدائیاں وچ

زر دا چجاری میڈا سوھٹا بھائیوال ہی !
بختاں وچ ہر ویلے رھندا میڈے نال ہی
ہر پاسے اودھراں دے ناگ نہ کھلووِن ہا
اوندیاں جدائیاں وچ

بھل گئے زوآر دیاں سب تابعداریاں
غرضاً دے ہیلی ہن مار گے اڈاریاں
بخت جے ہوندے ہیلی پیر میڈے دھووِن ہا
اوندیاں جدائیاں وچ اکھیاں نہ رووِن ہا

الحمد سانول کھل پیائے

شاعر: شفقت عباس شفقت

پاندادھمالاں دل پیائے۔ الحمد سانول کھل پیائے
سکھ مگروں بھج کے مل پیائے۔ الحمد سانول کھل پیائے

ہک میں ہاموں ہک ڈھول ہا
اکھیاں دے ہتھ کشکول ہا

خیرات پنیاں مل پیائے، الحمد سانول.....

بھاگیاں بھریاں چریاں۔ ہیننی
ہک گھاٹ تے ہکری تے شینھ

اوتیرا ولبمیل پیائے، الحمد سانول.....

نظراں نہ ساکوں لگ وخن !
متاں مٹر کڈاہیں نہ وگ وخن

دل سارے لیندا مل پیائے، الحمد سانول.....

شفقت کجی دی دھار ہے
اکھیاں دے ہتھ تلوار ہے

چند کڈھدا کالا تیل پیائے، الحمد سانول کھل پیائے
سکھ مگروں بھج کے مل پیائے، الحمد سانول کھل پیائے

رُس رُس کے سوہنیاں

شاعر: عبدالستار روینہ

رُس رُس کے سوہنیاں سچناں دل نیو ساڑی دا
 اے وقت جوانی دا رنج نہیں گذاری دا
 کیوں ساڈے ول نہیں آندا
 سانوں تیڈا ہجر ستاندا
 اسال راہ تکدے رہندے صورت پیاری دا
 رُس رُس کے
 اے پیار دیاں چند گھر دیاں
 جے ساڈے تھیں چڑھیاں
 نہیں لوکاں کولوں بڈر کے وقت و ساری دا
 میڈی من لے موڑ مہاراں
 اچ کر نہ توں انکاراں
 اس وسدے رسدے گھرنوں نہیں او چاڑی دا
 ساڈی نال تیڈے اکھ لڑ گئی
 جادو گرنوں سودائی کر گئی
 ہن نال تیڈے دا سوہنیاں ورد پکاری دا
 رُس رُس کے سوہنیاں سچناں دل نیو ساڑی دا

ڈس وے وکیلا

شاعر: افضل پٹیا لوی

ڈس وے وکیلا۔ سرکاری کیڑھا لاءِ اے !
 دل نوں چُراوے جیڑھا اوندی کیا منرا اے
 نماں نما، سس کے تے اوہنے مینوں ٹھگیا
 دل جڈاں چوری ہو یا پتہ وی نہ لگیا
 رُلا یا تے ستایا اوہنے مینوں بے خطا اے
 دل میڈا لے گیا تے سُکھ پہلے لے گیا
 عمراں داروٹا میڈی جھولی وچ پے گیا
 ساری ساری رات تکاں بہرہ کے اوندے راہ اے
 چن جیہا مُکھڑا تے سوٹھی جی اُور اے
 چھلے داروٹا تے بانکا جیہا چور اے
 اکھاں مستانیاں تے چوراں جی ادا اے
 عشق دی کچھری وچ میڈا انصاف اے
 ہس کے جے ہولے افضل کر ڈیاں معاف اے
 لکھ ڈیوے مینوں کدی ہوٹا نہیں جُدا اے
 ڈس وے وکیلا سرکاری کیڑھا لاءِ اے

دعویٰ ہے میڈا یار

شاعر، عابد تمیمی

دعویٰ ہے میڈا یار کڈاہیں یاد کریں
 بے لوث ساڈا پیار کڈاہیں یاد کریں

 دعویٰ ہے میڈا یار
 گھبرایا میں ظلماں توں زندگی دا جواری
 کیڈاہی وفا دار کڈاہیں یاد کریں

 بے لوث ساڈا پیار
 وکدے نیں سدا یوسف از ماش ہے رب دی
 اے مصر دا بازار کڈاہیں یاد کریں

 بے لوث ساڈا پیار
 لفظاں دے سمندر چوں ہک لفظ تے روکیں
 اولفظ ہا انکار کڈاہیں یاد کریں

 بے لوث ساڈا پیار
 عابد دی غزل سن کے احساس کریں
 کیڈاہی او غم خوار کڈاہیں یاد کریں

 بے لوث ساڈا پیار کڈاہیں یاد کریں

تک تک راہواں روٹ

شاعر: ملک زوآرا عواٹ

تک تک راہواں روٹ اکھیاں نمائیاں
 بھل گئیوں پیار میڈا دلبر جانیان
 کتھے گئی او ٹالھیاں دی چھاں ڈھولٹا
 میڈے سرتلے رکھدا ہئیں پانہہ ڈھولٹا
 رُتاں اوہسار دیاں یاد جڈاں آندیاں
 تیڈیاں جدائیاں میڈی موت بن جانیاں
 کتھے گئی او ٹالھیاں دی چھاں ڈھولٹا
 میڈے سرتلے رکھدا ہئیں پانہہ ڈھولٹا
 کر کر وعدے ماہی قسماں بھلائیاں ہن
 ساڈیاں تیں سکھاں دیاں تندرال چرائیاں ہن
 کتھے گئی او ٹالھیاں دی چھاں ڈھولٹا
 میڈے سرتلے رکھدا ہئیں پانہہ ڈھولٹا
 کیتیاں زوآر ہن تیڈیاں غلامیاں
 سرتے جہان دیاں چائیاں بدنامیاں
 کتھے گئی او ٹالھیاں دی چھاں ڈھولٹا
 میڈے سرتلے رکھدا ہئیں پانہہ ڈھولٹا

لگا پا ہواں دا ہجوکا

شاعر: محمد شفیع منظر

لگا باہواں دا ہجوکا ٹٹی ونگ سہناں
یاداں تیڈیاں نے کیتا مینوں تنگ سہناں

آویں نے سناواں تینوں دل والی گل وے
اچے وی نہ آیوں اتوں شاماں گیاں ڈھل وے
دن ہوکیاں دیوچ گیا لنگ سہناں
یاداں تیڈیاں

ازلاں توں سوھنیاں میں کیتا اقرار وے
تیڈی چاٹے رب مینوں تیڈے نال پیار وے
ربوں بنیائے تیڈا میڈا سنگ سہناں
اج میڈی خوشیاں دی حد تک گئی اے
دنیا دی ہر شے میں لٹ لئی اے
جدوں ساڈی گلی وچوں گیوں لنگ سہناں
تیڈے باجھوں منظر لگدا نہ جی وے
راخھناں توں بڑس میڈا لگنا میں کی وے

مینوں سارا جگ کہندا تیڈی منگ سہناں
یاداں تیڈیاں نے کیتا مینوں تنگ سہناں

کار ڈتا تیبیاں اداواں

شاعر: صاحب

مار ڈتا تیبیاں اداواں
ہر ویلے روواں کر لاواں

لُک لُک ویکھاں تینوں دنیا توں چوری وے
کھس لیا دل تیبے نیناں زور زوری وے
تک تک تینوں مَر جاواں سہجناں
..... ہر ویلے روواں

کیڑھی گلوں ہو یا ئیں ناراض چنا ڈس وے
تیبے بناں پیار وچ لگی مینوں کس وے
تیبے ڈکھ جھولی وچ پاواں سہجناں
..... ہر ویلے روواں

صا بر دا لُٹیا تیں ہس تے قرار وے
تیبے جو ٹھیاں لاریاں تے کیتا اعتبار وے
ہن ڈس کیڑھے پا سے جاواں سہجناں
..... ہر ویلے روواں کر لاواں سہجناں

جے تینوں سُدھ نیئیں

شاعر: عابد مہمبھی

جے تینوں سُدھ نیئیں کسے توں چُچھ لئے و فادے معنی جنھانیئیں ہوندے
میں اے تال منداں جو تیرا کھ دے اے ماشاء اللہ قضا نیئیں ہوندے

جوانی تیں چن تے و کھری کاٹنی اے جو ٹھالذت داہر معاہدہ اے
اے مُکھ تے قوس و قزح دے جھر مٹ لیاں تے ہا سے سدا نیئیں ہوندے
جے تینوں سُر نیئیں

پھل تے خوشبودی ڈیکھ سنگت اے ڈوہیں گلشن دی جان ہوندے
بے ترس مالی چاکھو کے ویچے اے وک تال ویندن جدا نیئیں ہوندے
جے تینوں سُر نیئیں

گُفر کیتا تے کجھ نہ بنیا اے بعد اُچڑن دے ہوش آئی اے
پئے جتنے سجدے تے سجدے کریے اے خاکی پتلے خدا نیئیں ہوندے
جے تینوں سُر نیئیں

بُھج دے رہندن، بھرتے عابد اسیر زلفاں تے مست ہو کے
عجیب عاشق اے نامرادن، سزاتاں ہوندن رہا نیئیں ہوندے
جے تینوں سُر نیئیں

دل دے خالی ورقے اُتے

دل دے خالی ورقے اُتے لکھیا اے
 تیرا ناں وے ماہیا.....
 تن من ساڑے سیک ہجر دا !
 توں ہیں ٹھنڈی چھاں وے ماہیا
 دل دے خالی ورقے
 پلکاں اوہلے ہاں سے لک گئے
 ہجر دے چڑھے طوفاں وے ماہیا
 دل دے خالی ورقے
 تہڈیاں یاداں زخم جگر دے
 بیٹھی روز بڈکھاں وے ماہیا
 دل دے خالی ورقے اُتے

ماہیہ
 تہڈے در توں بھیس گئے ہیں
 خواب دے لالچ توں اسان روندے سیں گئے ہیں
 کالے کاں ماہیا
 اکھیں دیاں پلپلیاں تے تہڈا لکھیاے ناں ماہیا

تیدیاں شرابی اکھیاں

شاعر: رائے لقمان

کیتی وریاں نی ملک دیوانہ ، تیدیاں شرابی اکھیاں
تھاں چھڈیاے مار زمانہ ، تیدیاں شرابی اکھیاں

انہاں اکھیاں کوں سمجھا ڈھولا
کھلے دی ہار گھٹا ڈھولا
سدھا مار دیاں دلاں تے نشانہ

تیدیاں شرابی اکھیاں
جڈاں اکھاں نال اکھاں نوں ملاندائیں
اگ عشق دی سینے وچ لاندائیں
سارے عاشقاں دا ہن مینخانہ

تیدیاں شرابی اکھیاں
اکھاں سوہنیاں کھتاں تک سہنیاں
نہ ساہ لقمان دے بڑک سہنیاں
تہ بڑیکھن کاٹ میں آنا

تیدیاں شرابی اکھیاں
کیتی وریاں نی ملک دیوانہ
تیدیاں شرابی اکھیاں

میرے نین نماٹے رو رو کے

شاعر: حیدر خورشید

میرے نین نماٹے رو رو کے تقدیر دا ورقہ دھو گئے نیں
 جیڑھا کورا کاغذ پچیا سی اوہدے ٹکڑے ٹکڑے ہو گئے نیں
 جیڑھے وسدے سن وچ ساہواں دے
 او چھڈ گئے نیں وچ راہواں دے
 ساڈے سچن اساڈیاں راہواں وچ کندے درداں والے پو گئے نیں
 ہن مینوں مسیرا یار ملا
 رب سائیاں نیں تے مار مکا
 راہ تکدیاں اس بے دردی دا کئی سال رہا ہن ہو گئے نیں
 انج رویاں اتھرو مک گئے نیں
 دریا، بھواں دے سک گئے نیں
 جیڑھے نال مرٹ دا کہندے سن کر ساڈے نال دروہ گئے نیں
 سانوں جگ تے ملیا پیار نہیں
 ساڈا کوئی وی دلدار نہیں
 خورشید دے دل نوں بے دردی
 سؤالاں دیوچ پرو گئے نیں

میںوں میل جسدی دلدار

شاعر: شاکر

میںوں میل جلدی دلدار، جندڑی سکدی ہے
توں آ سوھٹا منٹھار، جندڑی سکدی ہے

کچے گھڑے تے تردی جاوے
یاری دی خاطر مردی جاوے
میں ایویں بنھسیاں پیار
جندڑی سکدی ہے

توں نہ ملیوں میں مرولسیاں
کفنی ہجر دی گل وچ پیاں
ہن بن میڈا غم خوار
جندڑی سکدی ہے

پیار دی دولت لٹ گئی ساری
خون جگر وچوں ہو گیا جباری
ہن مویاں نوں نہ مار، جندڑی سکدی ہے
دل اہلے تیڈی نوکر ہو واں
کسے بہانے کول کھلو واں
نہ شاکر ڈھول وِسار، جندڑی سکدی ہے

جڈیاں سچناں دی آندی مس کال

شاعر: فریدی

جڈیاں سچناں دی آندی مس کال، دل نوں سکون آندائے
فون کر کے تے پچھدے آں حال، دل نوں سکون آندائے

گلاں گلاں وچ ماہی پاندائے بچھارتاں
مس کالاں مار کے اوکردائے شرارتاں
کر ڈیندائے راتیں سوٹناوی محال
دل نوں سکون آندائے.....

مد بھری اکھیاں بچ کھلے دیاں دھاریاں
کلیاں گلاب دیاں لگدیاں پیاریاں
جڈیاں سڈائے مکھ اُتے وال
دل نوں سکون آندائے.....

جڈیاں دا فریدی نال دل اسال لایائے
میڈیاں نصیبیاں والاچن چڑھ آئیے
میڈا ہر ویلھے رکھدائے خیال
دل نوں سکون آندائے.....

جڈیاں سچناں دی آوی مس کال
دل نوں سکون آندائے.....

میںوں تیرے نال ہے پیار

شاعر: محمد وارث صابر

میںوں تیرے نال ہے پیار سچن
تیتھوں جند واراں لکھ وار سچن

تیرے اکھ دے مست اشارے

ہن دل کوں لگدے پیارے

دل چیر کر بندن چار سچن

تیتھوں کئی نہیں چیز پیاری

سڈ مار تاں سہی ہکواری

بھلا ہو سگدائے انکار سچن

دل منگدائے روز دعائیں

کدی سُن لیسے رب سائیں، مل مٹھراتے منٹھار سچن

تیرے نال محبتاں لایاں

کیوں کر نائیں بے پروا ہیاں

میں نوکر توں سرکار سچن

کدی صابر موڑ مہاراں

کیوں کلہیاں وقت گزاراں

مے دل غم دا بازار سچن

تیتھوں جند واراں لکھ وار سچن

ڈھولے تے ساڈیاں یاریاں

شاعر: شفقت عباس شفقت

ڈھولے تے ساڈیاں یاریاں، مُدتاں توں مُک گئیاں
 دتیا تے دلدارِ ریاں، مُدتاں توں مُک گئیاں
 ڈھولے تے ساڈیاں.....

ڈکھ انج سرے ہن چڑھ گئے
 ہوہے بھن کے اندر وڑ گئے
 سُکھاں دیاں پنڈاں بھاریاں
 مُدتاں توں مُک گئیاں.....
 بختاں دا سورج بڑھل گیا
 پنجرے وچ پنجر بگل گیا
 پر بھج گئے تے اڈاریاں
 مُدتاں توں مُک گئیاں.....

شفقت نکاشیں آوے ہا
 دل پو پھٹے ٹر جاوے ہا
 او ہا سے او تاڑیاں
 مُدتاں توں مُک گئیاں.....

یار ڈھولا - دلدار ڈھولا

شاعر: عابد تمیمی

یار ڈھولا ، دلدار ڈھولا
 کیڈا پیارا لگدائیں، کر پیار ڈھولا
 گئے ہار ڈھولا ، یار ڈھولا.....

تو میڈا ناز ایس میں تیڈا نازاں
 چہرے تے پڑھسن نظراں نمازاں
 کھریں نہ اسا کوں گناہ گار ڈھولا
 سہنناں دے ہاجھوں کس کم جوانی
 ہونٹاں دے ورقے تے لکھ کوئی کہانی
 زندگی تاں اہدن اٹھ پہر ڈھولا
 اوتوں رات ہووے برسات ہووے
 ہتھ جام ہووے ملاقات ہووے
 ہر سوچ ہووے بیدار ڈھولا
 راتاں دی عابد ہکل بنا کے
 تاریاں توں پچھدائیں چن کول چڑھا کے
 پیادج جداٹیاں ساناں مار ڈھولا
 یار ڈھولا ————— دلدار ڈھولا

زُلفاں سچن دیاں کالیاں

شاعر: شفقت عباس شفقت

زُلفاں سچن دیاں کالیاں
لمبیاں اُتے گھنگھرا لیاں

بکھرن تان بدلا چھاویندائے
سچن تان چن شرما ویندائے
بگتاں بٹن دو مالیاں

تھک ہار کے سمد ہاں جاں
ڈھولن کرے زلفاں دی چھاں
اکھیاں کرن رکھوالیاں

رُخسار چم لہرا ندیاں
رُتاں پیاں شرماندیاں
چھتیاں تے بندیاں والیاں

شفقت کون ڈھول مرندیاں
زلفاں جڈاں ہن لیندیاں

سینے اُتے پرتالیاں
زُلفاں سچن دیاں کالیاں
لمبیاں اُتے گھنگھرا لیاں

اساں دیکھ لیا غمخواراں نوں

شاعر: راہی

اساں دیکھ لیا غم خواراں نوں
 جھوٹے پیار دے دعویٰ دیاں نوں
 اساں دھوکے کھا دے یاراں دے
 غم خواراں دے دلداراں دے
 بڑھیا حسن دیاں سرکاراں نوں
 اساں ناز نہورے جھلے رہے
 سپ بغلاں دیونج پلے رہے
 انہاں پیار دے ٹھیکیداراں نوں
 راہواں ورتج نین وچھاندے رہے
 تن من دا ماس کھواندے رہے
 انہاں ٹھگال ٹھوراں یاراں نوں
 اساں لایا روگ جوانی نوں
 انہاں رول بڑتا زندگانی نوں
 مل بیٹھے رہے دیاراں نوں
 راہی بھل گیا جوٹھیاں تسمان تے
 جوٹھے جگ دیاں جوٹھیاں ریمان تے
 انہاں دو تیکھیاں تلواراں نوں

نہ رُسیا کر میڈا یار

شاعر: رضا

نہ رُسیا کر میڈا یار ، پیارا لگدا ائیں
 بگلاں مٹھیاں کر ڈوچار ، پیارا لگدا ائیں
 نہ رُسیا کر میڈا یار.....

تیڈے ناویں جنڈری لائی
 نہ پاویں ڈھول جدائی
 آکرے قول قرار - پیارا لگدا ائیں
 نہ رُسیا کر میڈا یار.....

ڈھولا نیڑے نیڑے وِسیئے
 ہک ڈو جھے کوں ڈکھ سکھ ڈِسیئے
 میڈا پیار نہ دِلوں وِساہ - پیارا لگدا ائیں
 نہ رُسیا کر میڈا یار.....

تیڈے نال رُضا میں لائیاں
 آنکر لے ڈھول رسائیاں
 میں نوکرتوں سہکار - پیارا لگدا ائیں
 نہ رُسیا کر میڈا یار - پیارا لگدا ائیں

میڈا ڈھول وطن تے آیا

شاعر: جمشید

میڈا ڈھول وطن تے آیا تے ڈکھ مینوں سارے جھل گئے
 اوہنے پیار نال ہس کے بلایا تے ڈکھ مینوں سارے جھل گئے

دُتیاں دے بعد اِنج خوشیاں نے تکیاں
 تک تک راہواں اوہدے تھک گیاں اکھیاں
 اوہنے اِنج دیدار کرایا۔

تے ڈکھ مینوں سارے جھل گئے

ساڈیاں رقیباں دا اِنج کیڑھا حال ہوسی
 پنڈ دیا گلیاں ۽ بچ ڈھولا جدوں نال ہوسی
 پاہواں گوریاں تے ڈھول سوایا
 تے ڈکھ مینوں سارے جھل گئے.....

آیا جمشید سوھٹا ویلکھا اے پیاراں دا
 بڑے چر بعد منہ ویکھیا بہکاراں دا
 ماہی جدوں مینوں سینے نال لایا
 تے ڈکھ مینوں سارے جھل گئے.....

میں نہیں بے وفا

شاعر: عابد تمیمی

میں نہیں بے وفا ، یار مجبور ہاں
با خدا دلربا ، یار مجبور ہاں

یاد آندی جڈاں وی ملاقات ہے
اکھیں روون جیویں ہوندی برسات ہے
ہووے کوئی نہ جدا ، یار مجبور ہاں

تیبڑیں پاہیں دا حلقہ خدادی قسم
یاد آوے تاں ہونداے جگرتے زخم
او بہاراں دکھا ، یار مجبور ہاں
یاد ہئی باغ وچ چھیڑ چھاڑی سچن
اکھیں تکٹناں تے پلکاں دی تاڑی سچن

مار گئی ہے ادا ، یار مجبور ہاں
دل دیں تاریں کول عابد چھڑیندا پیاں
پیار پوجا ہے پوجا کریندا پیاں

بڈیکھ میبڈی وفا ، یار مجبور ہاں
میں نہیں بے وفا یار مجبور ہاں !

کوئی ڈسو ہا یار طریقہ

شاعر: محمد حیات بھٹی۔ سرگودھا

کوئی ڈسو ہا یار طریقہ ڈھول مناوٹ دا
ماہی کھلا بٹ گیا عادی رُس رُس جِساوٹ دا

میں منتاں کر کر تھکیا
ضد پال نہ ہس کے تکیا
پیا سودا پیار پیچ مہنگا اکھیاں لاوٹ دا
میڈے ترلے منت ہزار ۶ ن
اوندے نہ نہ دے تکرار ۶ ن
کیس خبرے دل سمجھایائی دل ٹھکراوٹ دا
ہہہ خاک تے مار یاں لیکان
او ڈول کیتے طنز شریکان
ہے منظر صاف ڈسیندا موتے آوٹ دا
ہتھ جوڑ کے ڈھول منیاں
اوندے نازتے نخرے چلیساں
او ہنوں راہنداے شوق زیادہ سا نچھ مکاوٹ دا
ہٹ نال حیات مئی ونج، جند جیوی راضی تھی ونج
وت آگیا بھیس کے موسم صدمہ ساہوٹ دا

دو دو تھال تے پیار

شاعر: پیر فیاض شاہ

دو دو تھال تے پیار وی چنگے ہوندے نیس
گل گل تے تکرار وی چنگے ہوندے نیس

نال میڈے توں بیشک خد تے اڑا رہو
شام صباہیں زندگیاں ہوونی لڑا رہو
کرنے مڑ نروار وی چنگے ہوندے نیس
گل گل تے تکرار

سُنڈی رہسا مہنے روز سہیلیاں دے
گل سُن ڈھولا نکیاں لڑیا بلیا دے
چھڈنے پیار و سار وی چنگے ہوندے نیس
گل گل تے تکرار

دو دو پاسے کیوں توں یار رکھیندا ایں
ہک دا بن جا کیوں توں فیاض مڑنیدا ایں
ہر دے نال پیار وی چنگے ہوندے نیس
گل گل تے تکرار وی چنگے ہوندے نیس

ساوٹ بدلیاں چھائیاں نی

ساوٹ بدلیاں چھائیاں نی شاعر: قیصر بھٹی
 کتھ وچ جھوکاں لائیاں نی
 قصے بھردے کھل گئے ڈھولا
 سارے جگ وچ پئے گیا رولا
 ہاراں آپ ڈوائیاں نی
 ساوٹ بدلیاں

دل دریاہن سکدے ونیدے
 اتھرو میڈے مکدے ونیدے
 ڈیندے نین ڈھائیاں نی
 ساوٹ بدلیاں

اوئے ہوئے ہوکرے مارن لوکی
 ساڈے دل کول ساٹن لوکی
 تیڈیاں بے پرواہیاں نی
 ساوٹ بدلیاں

پیار پتنگ نوں کٹ نہ قیصر
 پیچا پاکے ہٹ نہ قیصر
 ڈوراں آپ ودھائیاں نی
 ساوٹ بدلیاں چھائیاں نی

پیار نال پیار دا جواب

افضل پٹیا لوی

پیار نال پیار دا جواب ہونا چہیدا
 ہر ویلھے موڈ نی خراب ہونا چہیدا
 جن جئے مکھڑے تے غصہ نیں سجدا
 غصے نال تے کلجے تیر و جدا
 چہرے اتے کھڑیا گلاب ہونا چہیدا
 ہر ویلھے موڈ
 بولدے تہ ساڈے نال سانوں نہ بلاندے او
 چوری چوری تکرے اونالے لک جانڈے او
 مکھ تے سچناں نقاب ہونا چہیدا
 ہر ویلھے موڈ نیں
 بولیا نہ مندا ساں کیتا کئی قصور نیں
 فیر کاہنوں پیار کڈا تینوں منظور نیں
 کچھ تے وفا واں دا حساب ہونا چہیدا
 ہر ویلھے موڈ نیں خراب ہونا چہیدا

(ماہیا)

پنڈی توں چاہ پتی

تیڈیاں من من کے ایویں زندگی تباہ کیتی

نہ چھیڑ ملنگاں نول

کالا رنگ ماہیا
شاعر: حیدر خورشید

کیڈی سوھنی لگدی ہے چٹی وینی وچ ونگ ماہیا
گوری وینی وچ چھنڑ کا نہ کالیاں ونگاں نول
حُسن تیڈے دی خیر ہووے نہ چھیڑ ملنگاں نول
نک تیڈا پتلا۔ اکھ وچ کجلا۔ چال تیڈی متوالی
مار ڈپوے گی۔ ساکوں تیڈی۔ اے بلیاں دی لالی
مار نہ ساڈے دل تے انہاں حُسن دے ڈنگاں نول
حُسن تیڈے دی خیر ہووے

ہندی تیڈی، بلیئے فی ساڈا دل دھڑکاندی جاوے
جھا، بھر دی چھنڑ کارنی ساڈے ہوش اڈادی جاوے
آپے توں سمجھائے نی نتھلی دیاں رنگاں نول
حُسن تیڈے دی خیر ہووے

ساڈے ہوش اڈا کے ساتھوں ہن ایویں شرممانہ
نیویں پا کے جھوٹی موٹی مکھ ساتھوں پرتا نہ
پہہ خورشید دے کول توں لاہ کے ساریاں سنگاں نول
حُسن تیڈے دی خیر ہووے نہ چھیڑ ملنگاں نول

چھلاڈے جانشانی

افضل پیالوی

چھلاڈے جانشانی ڈھولٹاں

اساں تاں تیبڑے نال ہولٹاں

میڈا چھلے نال پیارے

ڈھولا نہ کرتوں انکارے

ایہدے نال میں ڈکھ سکھ پھولٹاں

تیڈا چھلا چچی وچ پاواں

ایہدے نال میں دل پر چاواں

کتھوں سکھیائی سہناں رولٹاں

میڈی جان ہوئی سک لکڑی

اے چھلا پیار دی تکرڑی

گھٹ ودھ نہ سہناں تولٹاں

چھلا دے جا اے دلبر جانی وے

رکھاں سا بنھ کے یار دی نشانی وے

چھلاڈے کے نہ ماہی ڈولٹاں

اس چھلے نے دل نوں ڈنگیا

چھلا پیار توں افضل منگیا

نہ بھیت کسے اگے کھولٹاں

میکدے توں ڈرگیاں

شاعر: عابد تمیمی، چنیوٹ

میکدے توں ڈرگیاں چُپ جئی فضاواں ڈیکھ تے
زندگی کدھرے رُک گئی قاتل اداواں ڈیکھ تے

کوئی مقدر دے محل توں آیا ہا پر ہٹ گیا
جھونپڑی نوں آنڈیاں پُر خار راہواں ڈیکھ تے

ساقی میڈے نال عابد پیندا پیندا ڈرگیا !
جام دج اپنی ہی زلفاں دا پچھاواں ڈیکھ تے

قاتل دی اکھ دا کجل کیڈا سوھٹائیں
پریشان اکھ دج کنڈل کیڈا سوھٹائیں
جیندی ہتھکڑی دی ہے ہر کہیں نوں حسرت
اوریشم توں نازک سَنگھل کیڈا سوھٹائیں

توں آویں مناوٹ دی کوشش کرینداں
غریبی سجاوٹ دی کوشش کرینداں
توں اکھ دج چا اکھ پائیں اکھیں دی راہیں
خدا تیں میں جاوٹ دی کوشش کرینداں

اللہ بڑتہ لوٹے والادے کائے ہوئے بڑوہڑے ماہیئے

ہائے غربت تینوں چیر گھتاں میڈے لکھاں جئے سچن وچائے نی
میڈی عزت بھرم تے شہرت سمرعام جنازے چائے نی
کدی ہردائیم انہاں لوکاں توں تھہ ہنھ کے شیر مرائے نی
ایہو عابد کھا ارمان گيائے خود دار توں تھہ جڑووائے نی
(عابد تسمی)

پیلے پھل ماہیا
توڑ نبھاوٹ دے گیوں وعدے بھل ماہیا۔

اوہنوں آکھو ضد وچ کے لبھدائی بیمار دے ترڈے ساہ ویندن
بھاویں جیڈیاں رنجکیاں بٹن جاون بندے مویاں دے منہ تے اونیندن
جڈاں جوش دے وچ سیلاب آون کر ساحل نوں دریا ویندن
ایڈے عابد نیویں کوئی ناسے تیڈے مار جو شرم حیا ویندن
(عابد تسمی)

انجناں دے ویل ہوندن
راہ وچ نیں چھڈ دے جیڑھے خون اصیل ہوندن

جیویں سچن ٹریندیاں کوئی اُجڑا حالات دے ہوجھ توں جھک ویندائے
 جیویں کہیں دُہن دارات وصل نوں سچنی سمجھتے سانگامک ویندائے
 جیویں سورج شام دی چادر وچ دگر دے خوف توں لک ویندائے
 انجے عابد سنگدل نظر آوے اکھیں وں پوندین ساہ رُک ویندائے
 (عابد تمیمی)

اے رات وصل دی اللہ پاک دے نال تے ڈے دھمن دا چھوڑ دھیان اے
 تینوں کے معلوم، جیندے ہجر مکایاے اوہو جھٹ دا جھٹ اہمان اے
 اساں عابد حال حقیقت ڈسٹائیں خود چھپن آیا القمان اے
 تیڈی پو پھٹنی اس ٹرو نچٹائیں رہسی مردیاں تیں ارمان اے
 (عابد تمیمی)

ہکواری آویں ہا
 سِکدیاں اکھیاں کول دیدار کراویں ہا

جے ڈسٹ لگال ساہ سُنک ویندن انج صد میاں وچ پامال آں
 جیویں قفس دیوچ معصوم پکھیر والویں درداں وچ فی الحال آں
 جڈاں لوکی پچھدن کیڈے سچن کیونی میں ہس کے ڈیندا ٹال آں
 گلالاں ڈکھ توں عابد کمر ہنداں ڈھڈوں اُس بیدرد دے نال آں
 (عابد تمیمی)

کالے کال ماہیا
 اکھیں ادب توں جھک ویندین تیڈا آوے نال ماہیا

میڈے ڈیکھ کے ہریے ہوئے بجاں نول میتھوں لنگھن سہن و لا کے
 پیاناں فراق دے سڈ ماراں سڈ سڈے نیس کن لا کے
 پئے نال سکون دے پیلی وسن صفدر دی یاد مھلا کے
 لپ خیردی پا کے نیس راضی تھک پئے ہی در کھر کا کے
 (صفدر علی)

تیڈے کیڈے گئے تہہ قرآن تے رکھتے تیڈے کیڈے گئے جوش و فادے
 تیڈے کیڈے گئے بھانہڑا و دھراں دے تیڈے کیڈے گئے شوق حیا دے
 تیڈے کیڈے گئے ناز محبتاں دے تیڈے کیڈے گئے کرم ادا دے
 تیڈے کیڈے گئے عابد روز مناوٹ تیڈے کیڈے گئے نام خدا دے
 (عابد تمیمی - چنیوٹ)

زلفاں نول وٹ گھتیائی

حوصلے ڈے ڈے کے مینوں کھوہ وچ سٹ گھتیائی

میڈے سامنے روئیں شالا کدی نہ روویں نہ خستہ حال بنائے کر
 تیڈے سے وارث لا وارث مجھے میڈے سامنے نہ فرمائے کر
 پلکاں توں لے کے دامن تیں نہ بیج نول سفر کرائے کر
 میڈیاں اکھیں جو عابد قبرستان ہوں ڈکھ اتھ آ کے دفنائے کر
 (عابد تمیمی)

گڈی مرک توں پاس ہوسی

ساڈیاں چنگیاں دا تینوں کڈن احساس ہوسی۔

پورا سال اڈیک ہی اس بڈینھ دی جنہوں آہن عید جہان پچ
 ہنجوں پونجھ کے وت وت چن بڈیکھاں اوندے وعدے ہان دھیان پچ
 او کوئی نہ آئے اکھیں ستھر چا گھتیا وت یاداں دے زندان پچ
 اساں عابد عید نبھا چھوڑی بس اودھراں دے گستان پچ
 (عابد تمیمی)

جتھ چھوڑ گیا میں اتھوں کئی راہ پھڈن راہ تنکن دے او انداز نہ رہے
 جھگسی ٹی ہے تائیں تنہائیاں دی کسے لگدے نول اعتراض نہ ہے
 مینوں ڈھلدی رت وچ معاف کیتائی جڈا راز اسا ڈے راز نہ رہے
 اوداں عابد نول آزاد کیتائی جڈاں پر قابل پرواز نہ رہے
 (عابد تمیمی)

ساوے گھا ماہیا
 بھراں بھن سٹیاے توئے ہن تان آماہیا

صیاد اسیر توں طنز یہ چھیا تیڈی روندیاں عمر تبا ہو گئی
 ہر سال توں عید بہاراں دی تیڈی وچ زندان قضا ہو گئی
 سن لفظ بہار صیاد کولوں پنچھی تے قید روا ہو گئی
 ڈٹھا عابد تڑپ کے پنجرے وچ رونا کوئی نہ جان ہوا ہو گئی
 (عابد تمیمی)

مغزی چولے دی
 اکھیں اگول رہن دی ہے سوہنی صورت ڈھولے دی

دل آکھیے لگ، پریشان نہ کراؤں ڈے گھل نیس ہو رسنیہا
 توں وی دھڑک دھڑک کے چپ کروہن او اگلا سچن نہ ریہا
 میڈی نٹوں مندا پچھ اکھیاں توں جنہاں ویکھیاے ویندا پیا
 یاکن توں پچھ جیس سٹیاہے او کون تے عابد کیہا
 (عابد تمیسی)

وڈے جھیریاں نال ضمیر کولوں ہک نیکی جنئی گل منوائی اے
 نیس کرنی منت بے قدرال دی تھیوے بیشک خوب جڈائی اے
 اگے ہن تئیں توڑدے لالچ وچ ہر مشکل مرتے چائی اے
 کتھو سنگت لے عدل حیات ڈھونڈھیندا ایں وڈی بے انصاف خدائی اے
 (حیات بھٹی۔ سرگودھا)

میڈی جھاہ تے ہوویں ہا
 کندھاں نوں گل لاکے ہر موڑتے روویں ہا

میڈی تڑٹی ہوئی سنگت نوں کون بندھیس تسی ویندے ہو وطن توں وگے
 میڈا ہورتاں سئیں بھلاہے کوئی نہ پتہ ہے سرکار نوں اگے
 بندے رُجھ وی ویندن سانگیاں وچ تینوں شک نیں ویل نہ لگے
 ہو سگدائے تیڈے ولدیاں تئیں بیکار حیات نہ تنگے
 (حیات بھٹی)

ہوڈو توں پک گئے ہیں
 دُر نایاب ہا سے تیڈے خلق توں وک گئے ہیں۔

میںوں پیار سچن دا اس نیس آیا میں ڈاڈھیال اوکھیال لائیاں
 میڈا چن تے امن حرام کیتا سچنا دیاں بے پروا ہیکال!
 میڈے وسن دا بے امکان نہ ہووے میںوں مار گھتو تنہائیاں
 کیرھی لوڑھ حیات نوں جیون دی جڈاں سکھ نیس ڈیونے سائیاں
 (حیات بھٹی)

شالا ٹردیاں سچن نوں کوئی نہ ڈیکھے ہل ویندن کنگرے ہاں دے
 چٹے دینھ کول لات ڈسیندی ہے بھل ویندن ہوش جہاں دے
 ڈوہیں ہاہیں او ویندن گل دیونج ہوندے وین کسے دے نال دے
 جیڑھے اتنے درد پچاتے پھیندن دھن جگر حیات انہاں دے
 (حیات بھٹی)

ہو یکدم جھڑ ویندن
 جیندی انج عزت کرو اوہے مرتے چڑھ ویندن

میںوں کوئی شے نظروی نیس آندی جڈاں او موجود نیس ہوندا
 اوندے ہونڈ نال تاں میں ہونداں نہ ہووے کجھ نیس ہوندا
 میڈی سال حیاتی ودھ ویندی تھنپ جاں کول کھلواندا
 مڑموت حیات نوں بہتر نیس اوہنوں جیندیاں ڈیکھے روند
 (حیات بھٹی)

بندے سچنال توں رہ ویندن
 ایڈا وی چن نہ بن ، چن چڑھ کے کہہ ویندن

بے تکیاں نال نہ پیدا کر اسباب میڈی لا چاریاں دے
 ہوندے ظلم نا جائز رعایا تے مکے قائم رہی سرداریاں دے
 اوہے قابل عزت مسیح ہوندن جیڑھے کرن علاج بیماریاں دے
 جتھوں فیض حیات نہ حاصل ہووے اٹھی ویندن صدق پجاریاں دے
 (حیاتِ نھٹی)

گل کرن توں پہلے گل سوچ لو یوے میں کے تیں رہساں گل تے
 گل نال جہان تے گل بڈی گل تاں ہے رہو یے گل تے!
 میں گل پالی تیڈی گل گل تے توں اپڑ نہ سگیوں گل تے
 انجیں عمر حیات دی گل گئی ہے تیں بے اعتبار دی گل تے
 (حیاتِ بھٹی)

چولا سیتا کر

جیویں پابند کر دئیں ایویں پیار وی کیتا کر

اللہ کوڑتے کوڑیاں سنگتاں توں ہر بشر نوں یار پچائے
 لچپال سنگت تے لگ مردن بے اصل ویندن گھبرائے
 ہووے جنس جے اعلیٰ تاجر دی ونجے ستے دام وکائے
 نقصان حیات بھری ویندن ویندی ہائے ہائے ملک دی کھائے
 (حیاتِ بھٹی)

لال گلاب ہووے

پیار بج رُل ویندائے کوئی چٹنا نواب ہووے

کڈی پچھیں ہا حال بیماراں دے میڈی زندگی والقمان اے
 ہتھ رکھ کے ہڈ دیاں نبضیاں تے میڈی مرض دی کر پہچان اے
 تھال مار نہ گھتتے چند چھوی ہووے مُٹھ وچ جیندی جان اے
 ہووے سچن حیات تے کنڈ کر چھوڑے رہند امر دیاں تیں ارمان اے
 (حیات بھٹی)

ربوں لگ گیا پھیر نصیبیاں نوں بھیرے بھر چاڈوراں چھکیاں
 گلا کوئی نی چن پر دسی تے و تھوں ہن مقسوم دے لکھیاں
 اوہدی کنڈ پٹی سُنڈی ۽ سوں رب دی نس کیتیاں کوڑیاں پھکیاں
 جڈا بدل حیات حالات و بچن اکھیں کرٹیاں پوندن چھکیاں
 (حیات بھٹی)

گنیاں دی روماہیا
 او جانے نہ پولیں تو نے ڈسداتاں رہو ماہیا

دل کملاتینوں سمجھ نہ آئی تینوں کئی داری سمجھایا اے
 صبح سنا انہاں دا ذکر کریندائیں جنہاں تیدا بھرم و نچایا اے
 جیڑھا منڈھ دا میڈا دشمن ہا انہاں او ہوسنگ سنگت رلایا اے
 ساری عمر حیات نوں ڈسدا رہسی جیڑھا انہاں چن چاڑھ ڈیکھایا اے
 (حیات بھٹی)

گل دنیاتے عام ہوگئی
 او ہنوں ہسدیاں ڈنیھ چڑھ گبے سانوں روندیاں شام ہوگئی

احترام ہوندا شخصیت دے نالے ہونداے رُعب شکل دا
 قد آور ہاتھی ہل پوندن جڈاں بولے شیر جنگل دا
 لہج کاں حیات تلیندیاں وتٹاں ایہوشیوہ اے خون اصل دا
 اس بشر دی کیرھی زندگی ہے جینوں پھٹ نیں ہوندا گل دا
 (حیات بھٹی)

گرے ودے ہاں جگ دیاں نظراں چول جھل جھل مقسوم دے دھکے
 تنگستی دے طوفاناں وچ منہ سبناں کر لے جھکے
 اچھا کدی تاں قمر خدا سنبھلیسی کیتے کڈی نیں حوصلے نیکے
 او ہنوں لازمی مصر دا تخت ڈھینداے جیرھا اٹیاں دے مل وکے
 (قمر)

مٹی چڑھ گئی ٹاڑاں تے
 تیں جڈاں سٹ گھتیاے گلا کوئی نی غیراں تے

دل کوئی نہا و کھریاں ہووٹ تے تقدیر چاکیتا دو اے
 میڈے اچکل تاہیں نیں سڈ سڈا میتھہ ڈنگ نیں رہ گئے او اے
 گھر جا کے ڈھول نوں آکھیاے میڈے خون، پچ ہتھ نہ دھو اے
 انج شاہد تھکیڑیاں ساہ پتین ٹراں قدم تے لگدا کوہ اے
 (شاہد)

گھول کے بڑھی پیتی
 رکتواں سال ہیموں میں عید وی نیں کیتی

سے بے انصافیاں کیتیاں نہیں توئے اہج تاں کر انصافی
 کوئی غلطی جے کر تھی گئی ہے اللہ واسطے ڈے چا معافی
 جیڑھے پرکھن کھوٹیاں کھریاں نوں ہوندے کئی کئی سچڑھن صرافی
 مینوں جتھے کدی ٹکریں ہس پیا کر بس اتنا شاہد نوں کافی
 (شاہد)

تیدے کول وسن وچ بخت دیاں میں ڈٹھیاں ڈھیر بندیاں
 ہاں اچکل بجر دے پجرے وچ میں تے قیدیاں وانگ پابندیاں
 رل وسدیاں بیشک کر لیندن سوھنے سانگے چنگیاں مندیاں
 سکھ چین توں درد توں قاصر کیتاے جدوں تیدیاں غیر پسندیاں
 (غلام محمد درد)

کالے پا جوڑے

شوق پیاراں دے میڈے امن و نچا چھوڑے

تیدا در ملیاے ہن کن جاواں جاہ جاہ ٹھکر یون اوکھائے
 ڈول چار ہوندے تاں ممکن ہی ہرزخم دا سیون اوکھائے
 ہر گل پیا ثابت خار ہوندے ہن صابر جیون اوکھائے
 از مایاے قول دناواں دا لچپال سڈیون اوکھائے
 (وارث صابر)

چادر چھب گئی اے

زندگی دکھیاں دی تیدے کوڑتے نبھ گئی اے

توں ایں حاصل میڈیاں منتا دا تیتھوں چند واراں لکھ واری
 جڈاں نیئیں ملدا دل ہڈ ویندائے کئی شے نیئیں لگدی پیاری
 نت روح نون ٹیکاں ڈے ہنداں نیئیں اچ تیں یاد و ساری
 تیڈی سیک وچ روندیاں گڈر گئی صابر دی زندگی ساری
 (وارث صابر)

ٹھگ باز دے وعدیاں لاچھوڑی میڈی ہر ہک آس نون بھاہ اے
 اوندے راہ تے اکھیاں تن تن تے کر بیٹھا ختم نگاہ اے
 انجیں رسمی طور تے زندگی دی ودی ہوندی ء رسم ادا اے
 گل مکدی کرے تاج میاں جیڑھی گڈر ونچے واہ واہ اے
 (تاج)

تول کے ڈہیں ڈیندے
 پھینیاں بندیاں کول ڈاڈھے ٹرن وی نیئیں ڈیندے

ہر سال سوال دی آد تے سکھ سیرت دا ایوس شتر ہوندے
 جیویں کہیں مقتول دا مقتل وچ کہرام دا کئی کئی منظر ہوندے
 رخسار توں گھن کے داسن تیں، پنج، پنج کول یاد سفر ہوندے
 جتھہ راشد عید منیدی نیئیں او ہو میں مسکین دا گھر ہوندے
 (سعید راشد)

کنوں پکیا لال ہو کے
 ہجر دا ہک لحظہ پیا گڈرے سال ہو کے

سنگتاں دے ساتھ سلامت رہنی اللہ سیں اگے روز سوال ہوندائے
 کھاویندن روگ جدائیاں دے بناں سچنا دے مندا حال ہوندائے
 مہنٹے ملک دے مار گھتندے ہن کیرٹھا زور زمانے نال ہوندائے
 چنگے سچن جاوید جے نہ نظرن وت وطن تے وسن محال ہوندائے
 (جکاوید)

میں توں ڈھل دی شام ہی وطن چھڑا یا تیدے بخت دی شام نہ ہووے
 شالا یار ساڈے نکھرٹن دی گل ملک پچ عام نہ ہووے
 میں تاں ڈنگ زندگی دے بھوگ و سیاں تیدناں بدنا نہ ہووے
 اے وی ہوسگدائے تیدے لگدیاں دالقمآن غلام نہ ہووے
 (رائے لقمان)

جوڑا ٹائراں دا

سنگت سکائیں ہا چانائیا بنٹا غیراں دا

چنگا ہاتا ہا چنگا نکلیا انتوں چنگے وقت دیا بھائیوا لا
 چنگی نال غریب دے سنگت بنائی ہی اکھ کھلی دا ماہیوا لا
 تیدے لا پرواہی دا بن گیا ہے بیمار دے جگرتے جھالا
 ضدان تیدیاں پوریاں ہو جاون لقمان دارب رکھوا لا
 (رائے لقمان)

بھورت پائے دا

کوئی تال آوے ہا بندہ سچناں دے پائے دا

بیلی آپ بنایائی بھج بھج کے دلا ہن پچھتاوا کر نیس
 اے وقت ہا پہلے سوچن دارکھ حوصلہ بالکل ڈر نیس
 گل ٹھیک ہے یار سیاٹیاں دی کدی ہوندی زیر زبر نیس
 جیڑھے اگدن پودے گملیاں وچ او بندے قطعاً شجر نیس
 (رائے لقمان)

جے پیار کرن دا شوق ہووے پہلے سکھیے پیار دا ڈھنگ ۶
 متاں سمجھیں پیار مذاق ہوندا اے تان بڈکھ سکھ دی ہک جنگ ۶
 انج پیار بڈکھیندا اے رنگ اپنا سدا ہندا اے رنگ بد رنگ ۶
 اسے رنگ چار نکیا اے صابر نول کیتا پیار نہ توڑ دا سنگ ۶
 (وارث صابر)

میڈا ڈھول سلام ہووے

ایہا میڈی زندگی ہے تیبڈے قدماں ۶ سچ شام ہووے

مظلوم دی کھیڑی زندگی ہے ہوندا درداں داں مینران اے
 منہ دھوڑو دھوڑتے چپ کر رہنا تنگ رہنی نت گذران اے
 ہر کہیں توں وکھریاں رولیناں نہ بڈسٹا کوئی نقصان اے
 صابر اکثر مجبوریاں توں ہو ویندے گھر ویران اے
 (وارث صابر)

چادر چھب جاوے

اس نول گلاب آہن جیندی کنڈیاں ۶ چ نہج جاوے

جیویں حال ہوندائے بے وارثاں دا انج سیڈا حال نہ ہوندا
 ہوندی عمید نصیب جے وس پوندم ڈکھ سال پسال نہ ہوندا
 ہک توں ہوندوں ہک میں ہوندم سنگ غیرا ناں نہ ہوندا
 چس تاں ہئی صابر جیون دی وچ کُوڑ پلال نہ ہوندا
 (وارث صابر)

نویں سال ۷۷ ج شالاخیر ہووے اگے عمر نبھائی اے مَر کے
 دل ڈر دا وتدائے کے بنسی وداں جیندا رب رب کر کے
 متاں مڑ کوئی دشمن ٹکر پووے ڈیوے زہر دے پیالے بھر کے
 صابر بے درد زمانہ ہے تاہیں تُر ناں پوندائے ڈر کے
 (محمد وارث صابر)

پانی آویندے

زندگی تال نبھویندی ۷ ڈکھ سچناں دے کھاویندے

ہر اکھ توں دکھ ہے اکھ تیڈی کُل اکھیاں دی سردار ہے اکھ
 اسے اکھ صابر لکھ دل چیرے اے دودھاری تلوار ہے اکھ
 اس اکھ دارہ نیں لکھ ویندا جس اکھ تے کیتا وار ہے اکھ
 ایہا اکھ جس ڈنھ توں اکھ ویکھی اُسے ڈنھ توں نت بیمار ہے اکھ
 (محمد وارث صابر)

نکھرے سنگ پیٹھے

کئی پئے خوش و سِدِ کئی زندگی توں تنگ پیٹھے

ہے بیشک یادِ عروج تیدا تینوں ٹھہندیاں فخر و ڈائیاں
 بن چار ڈیہاڑے زندگی دے چن کر نیں بے پروائیاں
 ربوں عید تے ساوٹ رل گئے ہن گھر آکھلی دیا سائیاں
 ودا لکھ چنڈائے وچ گلیاں دے تیدا منظر وانگ سودائیاں
 (شفیع منظر)

لڈ مڈیاں وطن غریباں توں پر دسی دور کڈا ہن وگ گئے
 میڈے بچے ہوئے بھرا دے لکھ مٹر گئے بدنامیاں دیاں لا بھا ہن وگ گئے
 زنگ لگ گئے ڈرتے ہوئے جندریاں نول انج سنجیاں کر کے جاہن وگ گئے
 پیٹھا خاک تے شفقت تھ ماراں جیڈے او گئے نخت اڈا ہن وگ گئے
 (شفقت عباس شفقت)

امن و خجائی و تنائیں

میڈے ودے ساہ مُکدن توں اجہن اڈا ہن و تنائیں

جیکوں پڑھن توں پہلے پھاڑ ڈتائی میں اس خط دی تحریر آں
 جیڑھی وسدے قدم دی زینت بن گئی ہک خستہ جی تصویر آں
 جتھے نت سیلاب ہن، بجوال دے بد قسمت او جاگیر آں
 تینوں اسد کی ہور مثال ڈیوے میں اچکل دا کشمیر آں
 (نذیر احمد اسد)

ساہ سُکھ دا نیں آیا
 زندگی گذر گئی ہتھ جگر توں نیں چایا

میں او راہی آل بھیندی منزل کوئی فی میڈے سفر ساہ تگدیاں تائیں رہن
میں کے تیئیں ہجر دی ہاٹھ بکسیاں میڈیاں سنگت توں ویلیاں باہیں ہن
جڈاں اپنا دل وی وس وچ نیئیں کے کر دیاں اثر دُعا ئیں رہن !
انج سیت نکھیر کے شاہد سٹیا ئے کیڈے میں تے سچن کڈا ہیں ہن
(شاہد)

تیڈیاں کوڑیاں سُن کے چپ کر وینداں سب ان بھدی دیاں ماراں
ارمان تاں لگدا ئے جند جیوی جڈاں سہ سچن بڑیویندن ہاراں !
اے ٹھیک ہے میں مجبور تے وکھرا تیڈیاں سُن دن لوک ہزاراں
گلاں یاد سچن دیاں رھندیاں ہن ویندیاں گڈر سعید بڑیہواراں
(سعید)

اوکھے پھٹ ملدے

انج کل دُنیا تے لچپال تاں گھٹ ملدے

جس بڑینھ دا جن پردیس گیا ئے میڈی وسدی جھوک لٹی گئی
کائنات دے بھانے ہک ٹریا ئے میڈے واسطے نیئیں پرتی گئی
گلزار توں نازک جند میڈی انج درداں نال لڈی گئی
اوندی تانگھ وطن تے آون دی ساہ باقی درد دے پی گئی
(مہر غلام محمد درد)

کوٹھے نیئیں چوندے

جیندی سم سیت ونجے او ساوے نیئیں ہوندے

اللہ سائیاں تیڈے یار دے اُمتی بالکل تبدیل ہو گئے ہن
 خود غرض تاں گنڈیاں مُکدے نیں لچپال قلیل ہو گئے ہن
 اُتج جھک دے فرق توں سانگیاں دے پہوں سفر طویل ہو گئے ہن
 بندے مخلص تیڈی دُنیا تے ڈاڑھے درد ذلیل ہو گئے ہن
 (غلام محمد درد، سرگودھا)

بے وارث ہاتا ہی چھوڑ ڈتم اعلان شریکاں پرچ میں کیتا ئے
 میں من لینداں بے وارث ہاں پر سوچ بے وارث کیتا ئے؟
 میڈے کول ثبوت ہزاراں ہن تینوں آکھنا پوسی میں کیتا ئے
 شالا وارثاں وچ آباد رہوے بے وارث ریاض نون جیں کیتا ئے
 (مہر ریاض جھنگ)

چکا در چھب گئی ہے
 رہا تیڈی دنیاتے میڈی رو ندیا بنھ گئی ہے

تیں امن پسند دے لڑ لگیاں مینوں بے آرا منیاں بچیاں
 جی جی دے بدلے کملیاں نول سے تلخ کلامیاں بچیاں
 ان سوھیاں ٹھوکراں قدم قدم تے ہر پل نا کامیاں بچیاں
 تیڈی جاہ جاہ عزت فیاض بنا کے مینوں بس بدنامیاں بچیاں
 (پیر فیاض شاہ)

تاک ولا ڈھولا
 دشمن ٹر گئے نی رنج عید منا ڈھولا

ہو وے عمر دراز انہاں سوھٹیاں دی سدا سر بنجھتاں دی چھاں ہونے
 ودے کھیڈن سکھ دی جھولی وچ سارے جگ تے رتے ناں ہونے
 رہے نت پرواز بلندیاں تے سر ہیٹھ امن دی ہاں ہونے
 ہونے نیک نصیب ایڈا نور سمند سارا تا بعدار جہاں ہونے
 (نور سمند سرگانہ)

تھاں تھاں دے پیار خوار کریندے ہک جاہ تے سچن کھلوونج
 ساڈا دم تیدی ذات تے وک گیا ہے توں سنگدل ساڈا ہو وونج
 ذمے ڈکھ سکھ صرف فیاض دے لاکے ڈڈھوں اپنی نیت نوں ڈھوونج
 پانی پھیر کے خلق دا اکھیاں تے چلو پچھلے جُرم تاں دھوونج
 (پیر فیاض شاہ)

ملتان دا باز ہوئے

او کیوں سم سجدائے جیندا ڈھول نراض ہووے

پر دس جو ہو یا کی کرئیے کئی رات کبڈا ہیں کئی رات کبڈا ہیں
 اس جمع تفریق پہنچ نبھ ویندن سوموار کبڈا ہیں جمعرات کبڈا ہیں
 اسان بدل حیات ہاں درداں دے گھنگھور کبڈا ہیں برسات کبڈا ہیں
 ساڈے لگدے مرضیاں آ لے ہن گل بات کبڈا ہیں ملاقات کبڈا ہیں
 (حیات بھٹی)

مندرے تو لے دی

سارا جگ چھڈ ڈیوٹاے گل منٹی ہے ڈھولے دی

بک ہوویے وکھریاں کجھ نیں لبھدا اللہ برکت بڈیندائے اتھاق ۶ چ
 تیڈے بارے غلط کڈاں نیں سوچی لکھاں عیب ہوسن مشتاق ۶ چ
 تول پہل کریندائیں حملے دی میڈے دل دے روز عراق ۶ چ
 تول رُسیں تاں پئے کُراٹ ویندائے جیویں تھہ آویندائے طاق ۶ چ
 (مشتاق)

فرعون وقت دا شہر پناہی اسی وسدی کڈھن جاگیر ہئے
 سانوں بڈھیاں ماضی یاد کر یسے ڈھلے وقتاں دی تصویر ہئے
 خیرات دے طور تے عابد، سس پو تیڈی اکھیاں دی توقیر ہئے
 ہک پیٹھی ہوئی کنڑک دا واپس لے لے بھلا اسی کوئی عا فقیر ہئے
 (عابد تیسھی)

پر دے وصلان دے
 توڑ بھہا چھڈ دن بند دے چنگیاں نسلان دے

اتھاقاً ڈوہاں تول خواب آیائے ڈوہیں کر کے یار صدائیں روپئے
 اسی بڈیکھ کے ریشمی ہاہیں روپئے او بڈیکھ کے لاغریاہیں روپئے
 وت روندیاں عابد اکھ کھل گئی تقدیر دیاں بڈیکھ صلاحیں روپئے
 او بڈیکھ تے خواب اڈاہیں روپئے اسی بڈیکھ کے خواب اڈاہیں روپئے
 (عابد تیسھی)

شام دے سائے ہوندے
 سچناں دے مل پیندوں تینوں گھائے آئے ہوندے

تساں سہجناں دا پردیس وچوں جڈاں کدی کدی فون آویندا ءے
 اللہ جاندا ءے دل ڈکھے کوں جھٹ چون سکون آویندا ءے
 تساڈی اج کل لا پرواہیاں والا جڈاں نظر قانون آویندا ءے
 اکھیں روون حیات تاں ہنج دی جھاتے ارمان توں خون آویندا ءے
 (حیات بھٹی)

جتھ آکھیا ہئی سرسٹ گھتیا ءے ڈٹھا اج تیں تیں پرتی کے
 تساں ہردے پیر نپا چھوڑے اسان مڑوی آکھیا ٹھیک اے
 نسے ککھ بچیا تیڈی گل پالی مجبور غریب سڈی کے
 تیڈے سٹ گھتیاں مرکا نئے گئے بندے جیندن شاہ لٹی کے
 (شاہد)

فجر داتا ہے

چھوڑی جو دیندا ہیں میڈا کون سہارا ہے

ایہا رات انادی قاتل گزری ہالرزہ تن بے تاب ۶ ۶
 جیویں کوئی شہزادہ خوشیاں دا پھسے ظلم دے کہیں گرداب ۶ ۶
 میڈی جان لبال تے آگئی ہئی ڈٹھا کوئی سرگود جناب ۶ ۶
 لکھ شکر منورا کھ کھل گئی نتاں چند نک گئی ہئی خواب ۶ ۶
 (منور بھنگوی)

رہیا بیٹھا سنگیاں توں

چند چھڑوا مولا انہاں بھر دیاں تنگیاں توں

اکھیں کچ کے ٹُرنج ملک نہ کر گل گئی مخلوق ۶ پچ ہل ۶
 کسے قہر دی سازش کر لئی ۶ تیری اکھیاں نال کجل ۶
 جیڈے جڈن بھویندائیں پچ ویندے کائنات دیونج تھہر تھل ۶
 اساں پہلی نظر مری گئے شفقت کجھ اج مر سن کجھ کل ۶
 (شفقت عباس شفقت)

اساں چھڈیا نہیں سنگ سٹھاں دا بھاویں جتنے تھئے نقصان اے
 نبھ ونجے ہا دھکیاں تھڈیاں دی بے تکیاں دے ارمان اے
 اللہ کو جھیاں نول وی لئی وطنائیں، اے حسن دا کردے مان اے
 ساڈا جگر ریاض نہ ٹھیک ہو یا لوکاں واسطے اولتھان اے
 (مہر ریاض جھنگ)

کانا تر ویندائے

سنگتی رُس جاوَن بندہ موخجھ توں مرویندائے

نت رُس غریب دی چند کڈھ لیندائے سردار لڑائیاں چھڈدے
 اللہ عاجزی صرف پسند کردائے پراں فخر و ڈائیاں چھڈدے
 ہتھ جوڑ کے مننت ہی چند جیوی بناں جرم چڑھائیاں چھڈدے
 آ رعیت سنبھال زوار اپنی پردیس دیاں شاہیاں چھڈدے
 (ملک زوار اعوان)

چاہ کے تاں پٹ لئی کر

منٹی تاں تیں کائنی گل بہہ کے تاں سٹ لئی کر

بچپن دی یادہی چھوت چھپت ساری رات کھیڈیناں رھنا
 تسال چھوتی سمجھ کے لگ و نچناں اسال شہر ڈھونڈیندیاں رھنا
 جڈاں چھوت تہاں تے لگ و نچنی تسال دھمکیاں ڈیندیاں رھنا
 اس کھیڈ توں بس تنویر ساڈی اسال پیر پنیدیاں رھنا
 (تنویر)

تو نے لکھ واری پیا دکھ ہوویں میڈی دم دم یاد توں دکھ نہیں
 مسرور و دائیں و تچ لگدیاں دے میڈی مدت توں سکدی اکھ نہیں
 میڈی اپنی قسمت ایویں ہی کہیں سچن تے رنجسکی رکھ نہیں
 جیڑھی غمراں ہج عید گزاری ہی یسین دارہ گیا لکھ نہیں
 (ملک غلام یسین)

سبزی آئی تازی

غیراں پچھے سر ڈیویں ساکوں ڈیکھ کے نہیں راضی

تیڈی ذات دے ترس بن ہر ویلھے بن درد ہجردے غم کوئی نی
 وڈے تقوے بن تیڈیاں رحمتاں تے تیڈے کرم توں خالی دم کوئی نی
 تسلیم کیتاے بدکار ہاں میں میڈا واقعی چننگا کم کوئی نی
 یسین جیہاں دی دل تے رکھنی تیڈی ذات دا بالکل کم کوئی نی
 (ملک غلام یسین)

گڈیاں دا پاس ہوندا

اسال کیوں رت روندے تینوں ڈھول احساس ہوندا

تیں سال اٹھاراں عید کیتی لا یا کُل معراج تے وس آئی
 نال کر کے میڈیاں دشمنیاں دامینوں آپ چالانی کس آئی
 میڈا جڈن دا کھس محبوب گیوئی لگی گئی زندگی دی چس آئی
 توں جان تے تیڈیاں عیدیاں جانن یارب یسین دی بس آئی
 (ملک غلام یسین)

میں وسدا رسدا اُجڑ گیا گئے موسم گذر ہزاراں
 کیوں جرات کراں کجھ آکھن دی حد درجے دا بدکاراں
 ہووی آپ جے ملنا عمر بی نون ہک رات تے سال اٹھاراں
 یسین تے بخشش ڈھول دی کرتیڈے لگدیاں دا جداراں
 (یسین جھنگ)

کون بجلی دا بل بھرواے
 قاتل بہوں سوھٹاے تہوں کسٹ تے دل کرداے

مقسوم ساڈے وچ لکھیا ہے بے جرم مریندیاں رھناں
 ہر روز خلاف طبیعت دے گھٹ زہر دے پیندیاں رھناں
 تکلیف ہووے تہاڈے کسے سنگتی نوں یسین تلیندیاں رھناں
 تو نے کدی تاں رحم جناب نوں آسی اسے آس تے جیندیاں رھناں
 (ملک غلام یسین)

کپڑے نیں دھوندے
 ہکو جئے چند جیوی سارے لگدے نیں ہوندے

اچھا رب دی ذات تال ڈیہدی پئی اے بے ایمانی پیارے چ کیس کیتی
 سازش یسین دے چھوڑ و بچن دی پہلے تیں کیتی یا میں کیتی
 مینوں ڈنچھ محشر تیں نہ بھاسی جیڑھی نال غریب دے تیں کیتی
 جیویں میں کیتی سارا ملک کریندائے جیویں تیں کیتی نہیں کہیں کیتی
 (ملک غلام یسین)

اے خالق اکبر میں عاجز توں کئی اچھی غلطی تھئی اے
 حیران وداں پریشان وداں یہوں مدت گذردی پئی اے
 توں وی رنج رہندائیں رس سچن گئے کھا، بھر دی سختی گئی اے
 یسین نوں ڈوہیں بخش ڈیو و بگل غیر دی بند دی پئی اے
 (ملک غلام یسین)

پاجھہ بھریا کر

متاں بدنام ہوویں ساڈے نال نہ ٹریا کر

اوندے عارضی خلق تے مس پئی دلڑی کیتی حد بے درد جفا دی
 کر درد سچن دے ختم گئے نیس رہی ہن تاب زیا دی
 نہیں ڈھکدی کہیں دے نال لڑن تے ہے عادت تھڑیوں لادی
 یسین مرید ہیں غازی دے تاہیں ہے پہچان وفا دی
 (ملک غلام یسین)

رہندی لوویں ہا

جیویں چن بت سوھنائی ایویں تیت دا ہوویں ہا

مثال وی کوئی نی کوئی تخت چھوڑے کہیں خاک نشین دی خاطر
 کوئی مالک ہاسیاں خوشیاں دار و دے کہیں غمگین دی خاطر
 کیڈا کملائیں توں چائے و نچائی، سئی اُس خواب حسین دی خاطر
 کوئی جگ تے لگدے سٹ سگدائے ہک تیں لیسین دی خاطر
 (ملک غلام لیسین)

شالا جگ و نچ بختاں والیاں دا کئی سچن غریب نہ ہووے
 کیویں سکھ بيمار نوں مل سگدن جے ہمدرد طبیب نہ ہووے
 اُتھے پیار کرن دی چس نیں آندی جتھے نال رقیب نہ ہووے
 مندا سچناں کان حیات سوچوے شالا قبر نصیب نہ ہووے
 (حیات بھٹی)

چولا پس ویندائے

چنگانی جگ لگدا جڈاں ڈھولا رس ویندائے

اللہ واسطے رس نیں نال اساڈے سانوں منت داؤل نیں آندا
 تیڈے ہونڈیاں اج تیں ویکھیا نیں اللہ جانے چڑھدا لہندا
 اُکا پھٹن حیات تاں دوردی گل ہے تیڈی کنڈوی دم نیں سہندا
 کدی جھٹ وگ و نچیں تاں ولدیاں تاں ساہ ریخ تے ٹنگیا رھندا
 (حیات بھٹی)

تھ مہندی و نچ رنگے ہوئے نی

آپ تاں خوش و سدا ئیں ساہ ڈکھیاں دے ٹنگے ہوئے نی

تیڈے ہونٹ یا قوت تراشے ہوئے بڈن موتی با ترتیب اے
 زلفاں وچ بڈینھتے رات مُقید اکھیاں وچ کششِ صلیب اے
 مخروطی بدن ہے سر مردا شفقت شاہکار عجیب اے!
 گلاں کر دیاں تاڑیاں مار کے ہسٹا کرے مُنچ مخلوق غریب اے
 (شفقت عباس شفقت)

مینوں پتہ ہوندا توں بندہ نیت دا کھوٹا میں دل تیڈے نال لاوٹاں کوئی نہ
 بھٹیرا ہجرتے نت دیاں روسیاں دا ایڈا بھار میں چاوٹاں کوئی نہ
 تیڈے پا جھجے میڈی نبھ سگدی تینوں قطعاً مناوٹاں کوئی نہ
 میڈے وس وچ طاقتور دل ہوندا تیڈے ہو ہے اُتے آوٹاں کوئی نہ
 (طکافو)

پوہ خیر پی چھٹی ہوئی اے
 اسال بھاویں رُل گئے ہاں چند تیڈی تاں چھٹی ہوئی اے

خود غرضی دے اس دور دیوچ کوئی کہیں دے نال نبھساؤ فی
 ہر بشر دے ذہن ۽ وچ دو دو ہے کوئی بھلیاں نوں راہ لاؤ فی
 وڈے سچن وی جے پیلی سچناں نوں کوئی کہیں نوں نیآز بچاؤ فی
 ودا اہاں وی اسکداٹے سچناں نوں میڈے دل نوں سمجھ وی آؤ فی
 (نیآز)

وکدا واٹ آہی
 اوہے چھڈ چھوڑ گئے جنہاں سچناں تے ماٹ آہی

ہنجواں دے نال وسیب جوہو یا میڈی اکھ مجبور بے وس دا
 میڈیاں مرضاں دا القمان وی مینوں نیس اس دادار وڈا
 جینوں محرم راز بنایا ہا میڈے نال نیس سنگدل ہسدا
 سُنجی حالت ڈیکھ فریدی دی پیاملک خدا دا ہسدا
 (فریدی)

تساں بخت دی ہا نہہ تے سر رکھ کے اُکا انج مدہوش ہو گئے او
 رہا ہوش نہ تہانوں کہیں گل دا اُکا سچن بے ہوش ہو گئے او
 گل وعدے قول قراراں توں یکدم فراموش ہو گئے او
 تہانوں نور سمند توں پیارے بھ گئے جیڑھے انج خاموش ہو گئے او
 (نور سمند مرگانہ)

چولا درزی دا

دل ہوں سدا ہے ڈھولا ہلدا ہے مرضی دا

انہاں بھولیاں بھالیاں اکھیا وچ کیڈوں کجل دا پاوٹ سکھیائی
 کیڈوں سکھیائی تکناں نازاں دا کیڈوں ماہی مسکاوٹ سکھیائی
 کیڈوں کر کے او ڈھر پلپیاں دا کیڈوں چن شرماون سکھیائی
 کیڈوں باسط حسن پرستاں نوں اکھیں نال ستاون سکھیائی
 (باسط)

رنگ لہہ گیا چولے دا

عادت بن گئی ہے راہ ڈیکھنا ڈھولے دا

کر ڈھول آزاد نہ اکھیاں کوں پابند رکھ مُملک مَرا نہیں
 اللہ واسطے حُسن پرستاں کوں راہوں تے سچن رُلا نہیں
 لکھ تیر نگاہ دے چند جیوی میڈے جگرتے یار چلائیں
 رکھ سا بنھ کے نین نیشیلے توں امداد دے امن و نچائیں
 (امداد)

گھر آئے دی لاج ابرار رکھیوے، تیڈا ٹھیک قرینہ ای کوئی نی
 نت جھلنے تیر تے چپ کرو نچنا ساڈا پتھر دا سینہ ای کوئی نی
 ساکوں ہنچ دی مرض مُکا چھڈیا ئے ایڈا ذہن کمین ای کوئی نی
 تیڈی زیارت کاٹ اویندا ہے تیڈا شہر مدینہ ای کوئی نی
 (ابرار)

نہ مُکھرے نوں کج ماہیا
 زیارت ڈھولے دی گھر بیٹھیا ج ماہیا

رہبانیت کر سا مٹے اکھیاں دے تیکوں ڈیہدیاں لہندی سک نہیں
 تیں توں وکھریاں میڈا دل کھلا کسے پاسے سگدا ٹک نہیں
 تیڈے ڈٹھیاں میڈا ہاں ٹھرویندا ئے رہندی ذہن پچ کئی اُچ جھک نہیں
 سوہنے فیاض میں جگ تے بہوں دیکھن تیڈے وانگ جہان تے ہک نہیں
 (پیر فیاض شاہ)

تیڈی کھاگئی سک ماہیا
 سوہنے بہوں ہو سن نہیں تیڈے جیہا ہک ماہیا

نت بے پرواہیاں ڈھول دیاں لا روگ جگر نوں گتیاں
 ساری زندگی بدلے خدمت دے مظلوم نوں جھنڈا کاں ڈھتیاں
 نیں جرات پئی کجھ اکھن دی گلاں دل دیاں دل وچ رہتیاں
 افسوس کمال بے قدراں تے گستاخ اکھیں بھل پتیاں
 (کمال)

میںوں اچے تیں یاد اے قسم خدای تیدا سر رکھ سُمٹا بہاں تے
 تیدی اکھ نہیں تھکدی ہر دیکھے لگی راہنی الطاف دے رہاں تے
 ہن یکدم اللہ جانے کے بنیائی دوا ٹھہرائیں غیر دے ناں تے
 چنگا لگدا ہو کے توں ملدا ڈس کے لہنائی ڈ کھیاں تے
 (الطاف)

کندھ ڈھہ گئی کھولے دی
 ڈیکھ تے لک وچنٹا بھیرے عادت ڈھولے دی

دھی لڑنٹا سنا منی پوٹنا آہی اوپرا پیار جہاں توں
 میڈا نکلی نکلی گل توں رس وچنٹا تیں ڈھول نہ لہٹا ہاں توں
 آیا انج دا دور غریباں تے ودے تنگ ہاں اپنے سہاں توں
 انج بھل گیا میں گد ریاں ویلھیاں نوں اچ سڑدائیں شاہد دے ناں توں
 (شاہد)

دروازہ بند کیتائے
 بھلا ہووے اکھیاں دا جنہاں ڈھول پسند کیتائے

جڈاں شاگردے ویلھے کل پنچھی ول پوندن وطن دے پاسے
 دھم رات ویندی ہے ایں سوچ دپوچ اسی دی وسدے ہا سے
 اوہو منظر ڈیکھ کے رب چائے ہوندا دل کیوں ڈھیر ادا سے
 ایں سیک وچ بسکدا سم وینداں آیا وطن حیات نہ را سے
 (حیات بھٹی)

تیدا وعدہ ہا جلدی ول آڈساں او تھے کے بنیونی لچپال اے
 سرکار دے ہجر شریف چاکیتائے اُکا پھلیاں نوں پامال اے
 تیڈے مگر وسیب چاہتھ کھیڈن بے آس غریباں نال اے
 تیڈے وعدیاں کجھ کجھ کر چھوڑن چٹے نور صمد دے وال اے
 (نور صمد سرگانہ)

پردے وصال دے

شکلاں تے نیں مکدی گل مکدی اے نسلاں تے

تساں اونیں رہے اسی سگوییں ہیں کی عقل دنا بیٹو وے
 مرحوم وفادی تربت تے نہ فاتحہ آپڑھیو وے
 تیڈی سامنے رکھ تصویر نیڑے ہیں آہدے ظلم کیتو وے
 جڈا خیر فقیر کوں نیں پاوٹی کیوں کاسہ بھن سٹیو وے؟
 (نیڑے)

ساوے ونٹ ماہیا

جاہ جاہ رُل ویسیں کیسے ہک دا بن ماہیا

تیڈی جاہ تے پُئلا میں ہوندیم تیڈی ہر تکلیف اٹھائیں ہا
 پئے قدسی عابد رشک کریندے تیڈی انج دی شان ودھائیں ہا
 انہاں تھل دیاں آتشی بپیاں کوں مثل فردوس بنائیں ہا
 کائنات دیونج مثال نہ ملدی انج کچھ شہر سبڈوائیں ہا
 (عابد تمیمی)

کڈی بھوئیں تے ساڈا ناں لکھ تے تساں چرتیں چمدیاں رھنا
 ساڈے ملن کیتے ڈینھ لہن تائی ساڈیاں راہواں مل کے بہنا
 کیڈے رنگ ہن سنگت جناب دے قیصر سا تھوں سوچ چھکے لہنا
 اوہے سچن سلام جھلیندے نیں جیڑے کدی ہن دل دا گھنٹا
 (قیصر)

مٹی چڑھ گئی ٹاٹراں تے
 سچن منالینائیں تھ رکھ کے پیراں تے

ہک انج سوھنیا میں اتوں مُرخی کجلا بندہ کیڑے پاسے جاوے
 کٹھے پئے ہیں جڈن دا ویکھیاے کوئی ڈھول کول دنج سمجھاوے
 میڈا حسرت نال ہا مُڑ مُڑ تکنا اوندی شرم توں اکھ جھک جاوے
 کیوں انور ڈھول کول سبڈماراں مثال سچن ناراض ہو جاوے
 (انور)

جوڑی پکھیاں دی
 رنج تے ڈیکھ گھنناں سک لہندی نیں اکھیاں دی

انسان ہن آخر تپھر تاں نہیں بندہ کے تیں نکھڑ کے تیکے
 ادتوں تیں لک نبھ لے روسیاں تے یا بھج کے لئی ہی اگے
 اسی ساری زندگی چُپ چُپ رہے ڈکھ دل دے ڈس نہ سکے
 سچی شاہد اُتھے ای سیک ہوندا ئے اگ جیڑھی جاہ تے لگے

(شاہد)

وس لگدیاں سچن و نچائے نہ چنگے سچن بھرم دی پگ ہون دن
 انج لچالال دی سنگت ہوندی جیویں اصلی ہیرے نگ ہون دن
 جیڈے پئے حالات ءج فرق آون نہ خون اسیل الگ ہون دن
 لقمان توں آپ سیا بناہیں بھلا سارے سچن نہ ٹھگ ہون دن

(لقمان)

کانا تر گیا ہے

ڈرکھ کے ڈھولے کول ساڈا لوں لوں ٹھر گیا ہے

اُس اکھ دچ کج دی کیڑھی لوڑ ء جیڑھی اکھ دج وسدا توں ایں
 اکھیں رب تیڈے دیکھن کان بنایاں تیتھوں تیں پر تانا موں ایں
 اہج ہک اقرار زوار چا کر لگے ہجر دی مول نہ سوسوں ایں
 انج یار ایچج دا ملدا رہو میڈا ٹھردار ہے لوں لوں ایں

(ملک زوار اعوان)

دکھدا دھوں ماہیا

سونے کول کیا کرٹاں میڈا سونا میں توں ماہیا

خط لکھنے کر کے خون اپنا تیڈے انج دے پیار وی دیکھن
 نہ ڈرنا جھکنا کہیں کولوں تیڈے انج دیدار وی دیکھسن

تھوڑے بڑنیہاں توں پتہ فی کے ہویا تئی تیبے صاف انکاروی دیکھن
 تیبہ فیاض دی ہانہہ توں سر نیں چودا تیبے او اٹھ پہروی دیکھن
 (پیر فیاض شاہ)

سوہنے رنگ دی بڑاچی

سوہنے رنگ دی بڑاچی ساوے کچاوے
 سچناں دے پاسوں ٹھڈی واء پئی آوے
 سوہنے رنگ دی بڑاچی

گل گل تے جانی لڑنئیں پومیندا
 سچیاں دے سر توں تھنئیں چومیندا
 سچناں دے اچڑے ہوندے نہ ساوے
 سوہنے رنگ دی بڑاچی

توں وی ٹریا ویندائیں میں کن تے دیکیاں
 میڈا کون سئیں اے کینوں و پنج اکھیسات
 وچھڑن دے جانی کیڑھا بھار چاوے
 سوہنے رنگ دی بڑاچی

گلیاں ۽ ج رونا و تسی بلال ۽
 سچناں دے دم دا کر سیں خیال ۽
 دل دے نگر نوں کوئی چا و ساوے
 سوہنے رنگ دی بڑاچی

سرائیکی ماہیے

پھیری چوون ڈے
نت مینوں ملیا کر جیڑھی ہوندی اے ہون ڈے

ڈکھ چندڑی سہہ گئی اے
توں ساڈا بن ویندوں ایہا حسرت رہ گئی اے

کھوہاں دا پانی اے
سچناں توں وار ڈیواں چنداویں وی تاں جانی اے

کالے پاچولے
جتنا میں پیار کیتاے ڈتی اتنی سزا ڈھولے

سڑکاں تے پاپاندے
فخر نہ کیتے کر ویلھے ہو جئے نسئیں رھندے

ہنیاں تے لائی گھوپی
نہی جئی غلطی دی ساری عمر سزا بھوگی

بُھیاں تے سل ماہیا
مُونجھ توں مَر وِسیاں اللہ واسطے مل ماہیا

صافہ رنگ لینائیں
جتھے ڈھولا ٹکر پیادل واپس منگ لینائیں

ہا سے کھلے رُل گئے ہیں
بے قدرے ڈھولے دی سوہنی شکل تے بھل گئے ہیں

جوڑا پکھیاں دا
کتھ پیا وِسدائیں میڈا چانٹ اکھیاں دا

گنڈا لایا جریاں نوں
اکھیاں نوں ہنچ ڈھولا نہ مار غریباں نوں

رب کرم کمانیا اے
ڈھولے دی شکل دیونج جن دھرتی تے آیا اے

کبڈی حال تاں پُچھیا کر
دل دے تھوڑے ہیں کجھ بڈیکھ تے رُسیا کر

سناوِل سُکِ وِیسی
 پیراں تے ہتھ لیساں گلِ مینت تے سُکِ وِیسی

نہ بھر کے تکیاں کر
 بندہ کوئی مَر وِیسی اکھیں کج کے رکھیاں کر

اڈ دا باز ہوندا ئے
 سچن دنا ہون اے وی دنیا تے ناز ہوندا ئے

گڈیاں دا پاس آیا
 ہنن محسوس ہو یا ئے سانون پیار نہ را س آیا

کاغذ ردیاں دے
 ہاجھوں سچناں دے پنڈھ لگدن صدیاں دے

ہٹیاں توں گھن سمر دا
 قید چا کیبتا ہئی ملاقات وی نہیں کر دا

ہاجھرے سُکِ ویندن
 جڈاں کدی ٹکر پوون ساکوں ڈیکھ کے لک ویندن

ٹائراں نوں ہوا بھریئے
ماہی سائون چھوڑ گیائے ہن کرے تاں کی کرئیے؟

کولے وچ بڑھی ماہیا
چھوڑ دی نہیں سگدا چاڑھو توڑ دی نہیں ماہیا

ہٹیاں تے بڑھی ماہیا
سواری بڑیکھ گھنناں دل رچدائیں ماہیا

پاجھرے نسر گئے
توڑ دیاں قسماں دے چیتے ڈھول نوں وِسر گئے

ڈکھ ہس کے پی ویندن
سے مجبوریاں توں اشرف لٹی ویندن

امن و نجاتی وطنائیں
میڈے ودے ساہ مُکدن توں اچن اڈا ہن وطنائیں

پاٹی سُک ویندائے
 جڈاں تیڈی یاد آوے سرادب توں جھک ویندائے

امب ساوے نیں تُلدے
 اصل اصیلاں نوں جھٹ گُذرے نیں بھلدے

لے کاغذ کیں آندا
 شک نی مرولیاں جے بڑھولا نئیں آندا

منتخب سرائیکی گیتا ڈوہڑے

سارا جگ بے وفا شاعر: درد

سارا جگ بے وفا، کوئی کسے داوی نہیں
اپنے مطلب سوا، کوئی کسے داوی نہیں

توں این بھولا زمانہ مداری جیہاے

ذہن ہر بہک بشر دا بزاری جیہاے

ایویں دو کھانہ کھا۔ کوئی کسے داوی نہیں

اپنے مطلب سوا.....

مار کھا سیں کسے تے وساہ نہ کریں

اپنی چن جہی جوانی تیاہ نہ کریں

ہر توں دامن بچا۔ کوئی کسے داوی نہیں

وسدے ویلھے تاں لگدے گئندے وی نہیں

اُوے غُربت تاں لگدے ڈُسندے وی نہیں

ویندے شکلاں لکا۔ کوئی کسے داوی نہیں

درد بھلسیں تاں وت ہتھ ملیسیں پیا

بھوگ ساری حیاتی بھوگیسیں پیا

بھار بھارائی نہ چا، کوئی کسے داوی نہیں

اپنے مطلب سوا، کوئی کسے داوی نہیں

میرا شہر چنیوٹ

اللہ ڈتہ لوٹنے والا

آجا پیار دا سکھاواں تینوں ڈھنگ سہناں
میڈا شہر چنیوٹ ضلع جھنگ سہناں

شہر چنیوٹ سوھنا، سوھنیاں نے گلیاں
چارے چنڈاں عاشقاں چنہاں دیاں ملیاں
ایتھے پھرے نے حیدری ملنگ سہناں
میڈا شہر چنیوٹ

لوٹنے والا چھڈ کے تے بیٹھا چنیوٹ آں
سادہ جیہا بندہ تے ملنگ جیہا لوک آں
کیتا سہناں پیاریاں نے تنگ سہناں
لوکی میتھوں پچھدے اے کتھوں داموالی اے
ڈساں شہر چنیوٹ تے محلہ راجے والی اے
جنہوں لگدی اے گلی پٹ رنگ سہناں
اللہ ڈتہ لوٹنے والا گیت چا بنایا اے
بالا پیر سائیں میتھے کرم کمایا اے

ڈتا شینخو والے پیراں مینوں رنگ سہناں
میڈا شہر چنیوٹ ضلع جھنگ سہناں

پتہ نی توں کیا ہئیں

(شاعر: نجیب اللہ نازش)

میڈا غیر ہئیں یا میڈا دلر با ہئیں !
پتہ نی توں کیا ہئیں پتہ نی توں کیا ہئیں

کڈیں مسکرانویں تھیویں صدقے گھولے
کڈیں کاوڑاں کر ڈیویں روہ دے رولے
کڈیں باوفا ہئیں کڈیں بے وفا ہئیں
پتہ نی توں کیا ہئیں

کڈیں پرچا ڈیویں ہوا دچ اڈاویں
کڈیں جگ کھلانویں ایہو جگا گراویں
کڈیں ابستہ ہئیں کڈیں انتہا ہئیں
کڈا ہئیں توں سڈ سڈتے دیدار ڈیویں
کڈا ہئیں توں سک دے اندر مار ڈیویں
کڈا ہئیں جزا ہئیں کڈا ہئیں سزا ہئیں
کڈا ہئیں توں نازش ڈیویں کاسہ بھرتے
کڈا ہئیں توں آون وی ڈیویں نہ درتے

کڈیں پُرسخا ہئیں کڈیں پُرخفا ہئیں
پتہ نی توں کیا ہئیں ، پتہ نی توں کیا ہئیں

لو کو دل نہ لو اے سوہناں نال

(شاعر: محمد مظہر نیازی)

وے لو کو کدی دل نہ لو اے سوہٹاں نال
پہلی وار تاں ہنس کے ملدن، دل نہ پچھدے حال
وے لو کو کدی دل نہ لو اے سوہٹاں نال

پہلے ملدیاں وار، گلاں مٹھیاں کمر بندن
لٹ کے چین قرار، اے چاکھیاں پھرنین
اے تاں ہوندن مطلب تائیں ہوندے نیں لچپال
وے لو کو کدی

دلاں تے کرے نے وار، سینے تکیاں نگاہواں
ڈے کے مٹھا مٹھاپیار، وت ڈینڈن منزاواں
سوہٹیاں سوہٹیاں شکلاں والے ہوندے جسے نیں میرے لعل
وے لو کو کدی

انہاں داکیرھا اعتبار، اے تاں ہوندن پر اے
ہوندے نی کہیں دے غم خوار، تساں بھل نہ ونجائے
اے نی ہوندے بالکل کہیں دے ڈکھ سکھ دے بھائیوال
وے لو کو کدی

توں وی تاں مظہر خان، گورے لاراں تے رہیں
ایڈانہ بٹ توں نادان، دل رولن دی شے نیں
بھولے بھالے کئی دل والے جنڈری ہندن بگال، وے لو کو کدی

لے چل سانون نال پُنلا!

لے چل سانون نال دے پُنلا
 نیئیں تے میں مَر جواں گی
 ہائے مَر جواں گی۔ لے چل سانون نال.....

پھدی کھلیا کھچی دے پاندے دے
 کراں منتاں رات نہ پئے جانڈے دے
 ویلھے دیکر سچن پئے جانڈے دے
 یارجی، لے چل سانون نال.....

پھدی کھلیاں ڈھائے دیاں مٹیاں دے
 اُتوہہ پیاں رِم جھم کنیاں دے
 ساڈے دل تے اوکھیاں بیٹیاں دے
 یارجی، لے چل سانون نال.....

بازار وکانڈے کولے دے
 چند لٹ لٹی سانون ڈھولے دے
 کراں منتاں تے ڈھول نہ بولے دے
 یارجی، لے چل سانون نال.....

بازار وکانڈیاں پکھیاں دے
 ماہی لنگھیا تے ٹھر گیاں اکھیاں دے
 اساں کئی چر آساں رکھیاں دے
 یارجی، لے چل سانون نال.....

ونگ میڈی سونے دی

(شاعر: لطیف ساجد)

ونگ میڈی سونے دی اڑویندی، چولے نال
 وے گل بھاویں کئی ہووے رل ویندی، ڈھولے نال
 ونگ میڈی سونے دی.....

کئی واری میں ونگ اپنی کول چولے تول چھڑوایا
 میں تول دُور نہ وسیا کرے ڈھولے کول سمجھایا
 میں تیبڑے پچھے بھڑی و دی آل سکھیاں دے ٹولے نال
 ونگ میڈی سونے دی.....

چولے نال فی مکدا ڈھولا ونگ میڈی دا رولا
 آکے رولے آپ مُکا وِخ میڈا مُٹھڑا ڈھولا
 میں ساریاں کر سٹین کندھاں کالیاں کولے نال
 ونگ میڈی سونے دی.....

منداں من من رب سوہنے تول منگیا تیبڑا پیارے
 تیکوں روکن والا ڈھولا ہن تاں سارا شہارے
 وے پیاروں غرضاں نیں بنگلے تے کھولے نال ونگ.....

کیں ویلھے ہتھ ہتھ بنھ بنھ کے میں ڈھولے کوں سمجھاواں
 ونگ دے نال وی تیبے کیتے جھیرے سا جداواں
 وے کوئی میڈا زورتاں نہیں دل کملے بھولے نال
 وے سنگ میڈی.....

سَلِیْم سَالِک (ججہ عباسیان)

اساں تیں لچپال توں منگدے ہیں لچپال پریتاں پالیں ہا
 تیبے درتے رحمت و سدی ہے رحمت دے رنگ بڈھالیں ہا
 گھن نام دُعادے ہتھ چاتن چانظر کرم دی بھالیں ہا
 بڈھ ڈھیر ملیے ہن سالک کوں ہن بڈھڑے سارے ٹالیں ہا

سا کوں سَا نول توں دیدار کرا دیدار تیبے دی بکھ سا کوں
 اے دلڑی صدے نہیں سہندی ہر پیل ملدے ہن بڈھ سا کوں
 سا بڈے زخم وی گہرے تھی گے ہن آ زخم مٹا ملے سکھ سا کوں
 تیکوں سالک رب دا واسطہ ہے آ ڈھول بڈھ ہن مکھ سا کوں

نہ خط تیبڈے پڑھ سبگدی

شاعر: بُنیر شہاب

نہ خط تیبڈے پڑھ سبگدی، نہ خط تینوں لکھ سبگدی
خطاں اُتے خط لکھدی جے میں پڑھی ہوئی آپ ہوندی

تیبڈا خط میڈے ہتھ وچ ہوندا
پچھے سکھیاں دے بھٹناں پوندا
جے میں پڑھی ہوئی ہوداں ہا۔ کہیں دے وس وی نہ پوداں ہا
چھلے میڈے کیوں روندے نہ رنگ چپ چاپ ہوندی نہ خط۔

نہ آوے نہ کوئی جاوے
میڈے کون پیغام پُجاوے
توں ونج و سیاہیں بہوں دور۔ میں ڈاڈھی ہاں مجبور
اس نالوں بہتر ہی تیبڈی ساڈی نہ سیاپ ہوندی نہ خط.....

میڈے نال دیاں سب سئیاں
اوتاں ساریاں پڑھ لکھ گئیاں
تیبڈے غم وچ گھر بہہ گئی۔ ہکا میں ان پڑھ رہ گئی
مُندری نہ جھڑکے ہا نہ غصے غصے چھاپ ہوندی نہ خط.....

تیڈا مکھڑا چن دا ٹکڑا ہے پیا ول ول لاٹاں مارے !
 ہر رات کول بڑیہدن فجر توئی تیکوں غوردے نال ستارے
 میڈے گیتاں وچ رنگ بھر بڑیندن تیڈے ہول اے پیارے پیارے
 محمود کول اپنیاں باہواں دے ہنن بڑے مضبوط سہارے

گل ٹال بڑیندا ہیں کل کل تے تیڈی کہیے جئی ڈھولا کل اے
 تیڈی روزدی ڈھولا کل کل توں پریشان میڈا پل پل اے
 جیڑھی آن مکے گل کل کل تے بھلا اوکئی جانی گل اے
 محمود اے کل کل اچ تھیوے تیڈی کل کل دا ایہو حل اے

ایاز احمد ایاز (ظاہر پیر)

آدیس تے چانٹ اکھیاں دا اتھ تیں بن کالی رات اے
 ودھ خوشیاں و پس توں آسیں کر بہسوں عید برات اے
 ہک آس ہے بس تیڈے بڑیکھن دی رکھی ہٹھوں دل وچ تات اے
 تھی عید ساڈی ایاز پوسے جے پاویں چاسٹیں جھات اے

پئے وسدے عید کریندے ہن میڈا اُچڑیا گھر، کیا عید کراں
 بن تیڈے وسدا گلشن وی میکوں لگدے بر، کیا عید کراں
 آئے سیت ستارہ گردش وچ گئی قسمت ہر، کیا عید کراں
 میڈی عید ایاز ہی رخ تیڈا گئیں پھیر نظر، کیا عید کراں

روپ روپ زندگی (غزل)

(شاعر، شیر افضل جعفری - جھنگ)

روپ روپ زندگی، رنگ رنگ زندگی
 ہیر ہیر زندگی، جھنگ جھنگ زندگی
 حلیلے چناب دی موج موج بھیر ویں
 راگ راگ زندگی رنگ رنگ زندگی
 دھڑکناں دے تال تے ناچے شہاگ دے
 پانہہ پانہہ زندگی، ونگ ونگ زندگی
 سائولی، بلاولی، راتولی، اتا ولی
 ہکلاں دی قید وچ تنگ تنگ زندگی
 لال لال انگلیاں، گولیاں کتاڑیاں !
 ہس کے چھیر دی ہوئی انگ انگ زندگی
 ریت دی اچاڑ تے بھانورے نیں طور دے
 جعفری دی اکھیں وچ ونگ ونگ زندگی

چنگا اپنا شہار شہا بابا
 گھر ول آ یار شہا بابا
 اکا لگا لگا گھر لگدائے۔ لگے گھر وچ ڈر لگدائے
 اکھ میڈی نیں لگدی کن ہونے ڈہیں لا پوندی، نہ خط میڈے پھو سگدی

اساں آگے تیدے کول

شاعر: محمد افضل جمال

تاں گھ ہمیشہ تیدی رہی اے - مونجھی ساڈی جنڈری تھئی اے
توں ملن نہ آیا ڈھول - بھاویں ہول بھاویں نہ ہول
اساں آگے تیدے کول وے اپنے خرچے تے

ڈھولا - وے اپنے خرچے تے

توں ہیں ساڈا مٹھرا ماہی - نکیاں لا دانکڑا ماہی
انج سارے ڈکھ سکھ پھول - بھاویں ہول بھاویں نہ ہول
اساں آگے تیدے کول وے اپنے خرچے تے

اتنے دُوروں چل کے آئے - تیں نیں سکھنے نین ملائے
میڈا سوھنا اکھیاں کھول - بھاویں ہول بھاویں نہ ہول
اساں آگے تیدے کول وے اپنے خرچے تے

سُن ساڈی ارداس وے ڈھولا - کجھ تاں کرا حساس وے ڈھولا
تیں جنڈری بڈتی رول - بھاویں ہول بھاویں نہ ہول
اساں آگے تیدے کول وے اپنے خرچے تے

ہُن افضل کول گل نال لاچا - ہُن تاں ساڈی سک لہا چا
توں ہیرا ہیں انمول - بھاویں ہول بھاویں نہ ہول
اساں آگے تیدے کول وے اپنے خرچے تے

تیڈے بناں میں نبھانہ سگدی

شاعر: مجبور عیسیٰ خیلوی

تیڈے بناں میں نبھانہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 میں کلہے صدے اٹھانہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 میڈے جگر دا سکون لٹ کے !
 وسا ہیں توں کیڑھی جھکاویں رس کے
 جتھوں میں سو نہہ تیڈی پانہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 توں اج وی میڈا ہیں مان سچناں
 توں چاٹ بھواویں نہ چان سچناں
 میں کہیں دی بن کے وی راہ نہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 کوئی تاں جانی قصور ڈس چا
 میں تیڈے صدے حضور ڈس چا
 تیڈے رُسمے میں ساہ نہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 اچے نہ تیکھوں او یار ویلے !
 او سندھ دے پتھناں تے سجرے میلے
 میں کہیں بہانے بھلانہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر
 میں اپنے سچناں کون خود منیساں
 تے کول سچناں دے ٹر کے ویاں
 وڈی ہاں مجبور راہ نہ سگدی ، وے کھلا ڈھولا گراڑ بس کر

میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں

شاعر: سائل

میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں۔ بڑیاں پسند آئیاں
 شرمنا کے ڈیکھن والیاں۔ بڑیاں پسند آئیاں
 ہک وار توں پچھیں، سو وار میں ڈساں
 میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں.....
 کہیں ہور نال بالکل دل کوں وٹایا کوئی نی
 دنیاتے میں توں دکھرا ہیلی بنایا کوئی نی
 تیبڈے نال سجن بھائیوالیاں بڑیاں پسند آئیاں
 میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں.....
 سوھٹی ہے ٹور تیبڈی ڈاڈھا لٹک کے ٹردیں !
 پچھ گھن توں میڈے دل توں، جیرھیاں جھٹک کے ٹردیں
 او زلفاں مینوں گھنگھرا لیاں، بڑیاں پسند آئیاں
 میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں.....
 تیبڈے نال وعدہ سائل تیبڈے نال میں نبھیساں
 اللہ گواہ ہے تیکوں زنتیاں صبح بڑکھیساں
 کیا میڈیاں اے لچپالیاں تیکوں وی پسند آئیاں
 میکوں تیبڈیاں اکھیاں کالیاں بڑیاں پسند آئیاں

ڈیکھ بیگانے رنگے بنگلے

شاعر: رستم بلوچ

ڈیکھ بیگانے رنگے بنگلے چھوڑ اپنا شہار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار

 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا

مٹھیاں مٹھیاں بگاھیں دیوچ اصلوں نہ پیا آویں
 کوئی نی کہیں دے نال وی مخلص مطلب دے سب یار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا

 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا

خوشیاں میڈے کولوں گھن توں ڈکھ کر میڈے ناویں
 عمر ساری میں دلبر دار ہساں تا بعدار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا
 ڈھولا

کیس آکھیا ہئی کلا ماہی کردن غیر چنگائی۔ !
 رت دے نیر رو لیسن تیکوں سوچ گھنیں ہک وار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا
 ڈھولا

او کیا چیز جیندے سانگے رستم چھوڑی ونیدیں
 ہر ہک لوڑ کر یساں پوری کیوں ونیداہیں پار وے ڈھولا
 رہ اپنے گھر ہار وے ڈھولا
 ڈھولا

اساں تیڈے پچھے پھر دے
شاعر: محمد محمود احمد

ساری دُنیا دیوانی ساڈی یار
تے اساں تیڈے پچھے پھر دے

ڈٹھیائے تیکوں جڈاں اساں لہاریا، قسمے خدا دی ساکوں تیڈے نیناں ماریا
ٹور ۽ البیلی تیڈی جڈڑی صدقے ہے میڈی
تیڈے ہتھاں تے مہندی لگدی ہے سوہنی کیڈی
تائیوں تاں تیڈے پچھے پھر دے.....

سونے دے کڑے تیڈی ہانہہ چ سجدے، تک تک نین ساڈے اکائیں رچدے
سوہنے توں ہاں سے ہسیں، دل توں زوری تے کھسیں
ساڈی ہے خیر ڈھولا، شالا توں جگ جگ سہی
تائیوں تاں تیڈے پچھے پھر دے.....
مکھڑاے چٹا جیاد دل توں نہیں لہندا، والاں وچ تیل تیکوں چناں بہوں بھاندا
پنلی اے کافی جیوی، شالا جوانی جیوی!
متھے دا بیناں چمکی، گل دی اے گانی جیوی
تائیوں تاں تیڈے پچھے پھر دے.....

گلی توں لنگھدا ہیں اکائیں الیندا ، کیوں محمود ساڈا دل ہیں ڈکھیندا
 ساڈا سہارا توں ایں ، غم دا اتارا توں ایں
 کل وی پیارا ہا ویں ، اج وی پیارا توں ایں
 تائیوں تاں تیڈے پچھے پھر دے

کوئی ڈھولے کوں سمجھاوے

شاعر: مجبور علیسی خیلوی

آثار میگوں بر بادی دے پئے بالکل صاف ڈسیندے
 معلوم تھیندا دن تھوڑے رہ گئے مجبور مینڈی زندگی دے
 بحر فراق وچ تڑپ تڑپ کے پئے مکدن وقت دکھی دے
 ہن سُن گھن بے وس دُنیا توں تُو لسن درد رسیدے

کوئی ڈھولے کوں سمجھاوے تے آج دی رات ٹک پووے
 نہ مسکیناں دا دل ڈھاوے تے آج دی رات ٹک پووے
 کوئی ڈھولے کوں سمجھاوے

وچوں بدلی دے جن ویندا متاں کئیں دی اوہ من ویندا

(مختصر نظماں)

چھیکری کاٹھ

— شاعر: سید محسن نقوی

میڈے پچتے وچ اے وہم نہا — میڈے خواب دیں وسدیں جھوٹیاں
 بر بادیاں سنوئیں سنج تھیسن — جے ہن گھر ڈو ول ویندی ہاں
 میڈے پیوماء مفتی رنج تھیسن — کھل ٹوک مذاقاں انج تھیسن

تیدے بعد

کون ایں ہاں تے سل رکھ سے — درد کون کون سنبھالے!
 کون فراق دی لمبی لاکے — کیتا پورھیا گالے
 بال تاں نیں جو چپ کر ویسی — دل کون کون ٹھہکالے!

تانگھ

سرٹکیں دی رونق مک گئی اے — سم گئے ہن لوک محلے دے
 ہر شے تے بند دا پہرہ ہے — ہن ادھی رات پئی ڈھل دی ہے
 ہن ادھا چندر نکلا پیٹے — اوندا لبر ہن تیں نیں آیا
 اوندے گھر دے روشندان دیوچ — ہک ڈیوا ہن تیں بلدا پیٹے

چندنا

ساری رات سُچیندا رہنداں۔ ویلھے دی منہ زور ہوا، وچ
 لکھیں وانگ اُڈردیاں سوچاں۔ کتھ ونج رُکسن کتھ ونج مُکسن
 بڈکھ دی چھاں وچ سمدیاں، نجوں۔ کیوں سُکسن؟

ڈوہڑے، ماہیے

شاعر: انور

اسی بختاں نال و نجائی ودے ہاں، تھوں گئے تقدیر دے ٹھگے
 کسے شوق ءِ وچ بھل اوقات گیوسے پئے پردے ذہن دے ابگے
 ڈھلے بخت تاں اتور جھکڑاں وچ اسی پیر سنبھال نہ سبگے
 انج نسیت نکھیڑ کے سٹ گھتیائے متھے اچ تیں سچوں نہ لگے

بیڑی دا پکھ ماہیا

ماہ گھتیندی ہے تیڈی ظالم اکھ ماہیا

(لاجواب ڈوہڑے) احمد خان طارق۔ شاہ صدر دین

میں شاعر ہاں کئی حاتم نہیں کیا دان کرینداں لفظیں تے
 سب لفظ نما نے موخجھ ہڈے کیا بھال بھلینداں لفظیں تے
 جو لکھنے لفظ لکھیج گئے ہیا کیا لکھوینداں لفظیں تے
 کئی طارق پونے پاڈیندے میں قلم پھرنیداں لفظیں تے

میں پاگل پیار دی پاگل ہاں میں نال جھڑیندیں کیا ملدائی
 تیڈے جھڑے شروی اکھیاں تے جیڑھیاں موخجاں ڈیندیں کیا ملدائی
 کئی عید خوشی داوار ڈساہر روز رویندیں کیا ملدائی
 میڈیاں طارق پردہ دار، نجوں بے پرد کریندیں کیا ملدائی

اساں کلھیاں پڑھ پڑھ انخزہ گئے جل کہیں دے کول نماز پڑھوں
 ہتھ ہدھ بھاویں ہتھ کھول پڑھوں اے پھول نہ پھول نماز پڑھوں
 ہتھ تسبیح مسجد رقص کروں پاگل وچ دول نماز پڑھوں
 جتھاں طارق دڑکے نہ ہودن اوہا مسجد گول نماز پڑھوں

اساں منگتے سنگتے منگتے نہیں خیرات کریسیں، نہ بھسوں
 ساڈا ناں گھن گھن سڈ سڈ ساکول ادھ رات کریسیں نہ بھسوں
 کترس ساڈی مسکینی تے کجھ ڈات کریسیں نہ بھسوں
 تونے طارق درتے موتیاں دی برسات کریسیں نہ بھسوں

اقبال سوکڑی

تونسہ شریف

من مُرلی جوڑ و چندے ہیں ساڈے سینے چھی چھی چھیک ہن پے !
 اوندی جھٹ جھٹ دی اٹ وٹ ہے پئی کھل ہٹ نیں روزائیک ہن پے
 اورنج تھی کے انج رہندے انج نال علیک سلیک ہن پے
 اقبال تو نے مُرک گئے ہیں اویں سک ہے پئی اویں سیک ہن پے

ہک وار تیڈی تصویر ڈے سے رُوح سک سکرین تے سم تھیسے
 کیہہ لوڑ دعا دی ہر سبجہ اکھ نوٹ جین تے سم تھیسے
 کوئی نانگ جو ہوسی کہیں جاہ تے پنچ پنچ کے بن تے سم تھیسے
 اقبال جے تیڈی کھل سٹسی اسمان زمین تے سم تھیسے

صابر بھریوں - میانوالی

بندے بندیاں نال ہن غرضان تیں سنگی نال منافعیان تیں رہند ن
 رہوے جے تیں بخت بلندیاں تے جتی کھیڈ دے سارے سیں رہند ن
 تھیوے شام مخالف تھی ویندن جیڑھے فجر کوں بن کے ہہیں رہند ن
 جتھوں صابر مقصد حل تھیندن دستور ہے لوک اتھائیں رہند ن

چن منگیا ہم آسمان کولوں تیڈے استقبال دی خاطر
 سے سوہنیاں سسیاں سڈیاں ہم ہکاتیں ماہیوال دی خاطر
 لکھاں قطبی تارے گھن آئی ہاں تیڈی کالی شال دی خاطر
 ہر ترلہ صابر کیتا ہم تیڈے محض وصال دی خاطر

شاگرد شجاع آبادی

جڈاں عشق نہ ہا آزاد ہا سے تھیا عشق اسیر تھیو سے
 دیدار کیتے چا دیداں دا کسکول فقیر تھیو سے
 جڈاں نظر تھی پخ پائی گے اساں ولدے کھیر تھیو سے
 جڈاں شاگرد عشق مُرید بنائے ول جگ دے پیر تھیو سے

میڈی خستہ حالت بڑیکھ کرائیں میڈا دشمن وی پریم تھی گے
 آہ بھرتے آکھیس نال ایندے میڈی سوچ کنوں ودھ کم تھی گے
 پیر کالا ہا چم چٹا ہا ، پیر چٹا کالا چم تھی گے
 کئی یکدم شاگرد یاد آکے تھڈا ساہ نکتے پیر نم تھی گے

واہ واہ دی خاطر شاگرد سئیں نہ اپنی سوچ کول رو لیا کر
 ہے دور جدید ترقی دا نہ ہڈھڑا ادب پھر و لیا کر
 کر خوب تراشی قافیے دی انمول تختیل گولیا کر
 ہر گالھ تاں وزنی نہیں ہوندی پہلے تو لیا کر ول پو لیا کر

اوں ہتھ تلوار دا کیا فائدہ جہڑے ہتھ وچ ڈھال نہ ہووے
 او شہزادہ شہزادہ نی جیندا روپ جلال نہ ہووے
 او بلبل باغ وچ سجدی نہیں جیندا ساتھی نال نہ ہووے
 او سوہنی شاکر کیا سوہنی جیندا کوئی مہینوال نہ ہووے

امان اللہ ارشد ظاہر پیر

کہیں سوچ دی امدی سدھ کاٹنی حالات وچ حوصلے ہر گئے ہیں
 کہیں ظلم کیتے نئے اُف کیتی تقدیر سمجھ چُپ کر گئے ہیں
 کڈیں بجلیں کول ہا سے جی آہدے اچ کھڑکدے پن توں بڈر گئے ہیں
 جس حال ہیں ارشد سدھ کاٹنی بڈیکھاں جیندے ہیں یا سر گئے ہیں

کیوں تیں توں دور گزاری ہم کیوں دیدی بھوگی و تس اکھیاں
 ہٹی ہجر دی ہیلک این بخشی بھل گیاں ہن وصل دی چس اکھیاں
 کڈیں زلدیاں ہن تیڈے راہیں تے کڈیں وسدیاں ہن بے وس اکھیاں
 کیں حال گزاری ہم ارشد تیکوں سب کچھ بڈیسن بڈس اکھیاں

ساڈے پیار دے خود اندازے لا اساں پیار وچ خواب لہو کیتے
 تیڈی آمد تے ساڈی ہر پہلی ہنجواں دے نال وضو کیتے
 بڈیئے رام تیں ارشد رام آکھئے تیں آکھئے ہوا ساں ہو کیتے
 تیڈے حکم تے کھوکھڈ کیا بڈیکھن اساں اکھیں نوٹ تے دھو کیتے

حالات بدلے ڈیکھ کر ائیں توں وی بدل گیا گئیں، تیکوں کیا تھی گے
 تیکوں ڈیکھتے جیندا ہاویں کل اچ ڈیکھدائیں، تیکوں کیا تھی گے
 میڈا حق تاں نیں ایہا گالھ پچھاں پر پچھداں سئیں، تیکوں کیا تھی گے
 لوہی لگدا ارشاد اوہوہیں جے اوہوہیں، تیکوں کیا تھی گے

مصطفیٰ خادم - تونسہ شریف

میڈا مجرم میڈے سامنے آتیکوں مجرم دی سخت سزا ڈیواں
 تیکوں پلکس وچ پابند کر کے دل عمرہ قید سنا ڈیواں!
 ہووے دل میڈا دربان تیڈا اکھ پہرے دار کھڑا ڈیواں
 رکھاں خادم اپنے آپ جتی تیکوں غیر دی تات بھلا ڈیواں

تیڈی دید عبادت اکھیاں دی معراج دا سڈ پیغام تیڈا
 تیڈا ذکر زبان دی زینت ہے تہوں ورد بٹائے می نام تیڈا
 میڈے جذبے ہن جاگیر تیڈی میں خادماں ہاں بے دام تیڈا
 تیکوں خواب وچ ملن نہ آیا کر نہ خرچ تھیوے آرام تیڈا

مشتاق سبقت - کوٹ ادو

اچ راہ رلدیں تیکوں مل پئے ہیں متاں کل ٹکروں ساکوں یاد رکھیں
 روہ روہی ہیٹ دے ہلدے ہوئے کہیں تھل ٹکروں ساکوں یاد رکھیں

چُموں پیر چھوہیں دُھوڑ تیدی یا رُل مُکروں ساکوں یاد رکھیں
دلِ سبقت اپنے وس وچ نیئیں متاں دل مُکروں ساکوں یاد رکھیں

ودے وہم ولھیت کے ٹردے ہیں اگوں پنڈھ اڑول ہے کیا تھیسسی
روح رٹیڑ اڈ کے ساہ ساہ دے آپوندی گل ہے کیا تھیسسی
نہ دور توں پانی بُسدے کئی نہ پھینگ ہکل ہے کیا تھیسسی
جے سبقت ساون رُس پئے تاں ساڈے اندر تھل ہے کیا تھیسسی

عبدالرشید اشتر ڈیرہ غازی خان

کہیں سمت دا کوئی اندازہ نیئیں، نیئیں مُرت اُبھار یا لاه تے ہیں
کیں جاہ توں کیں بے جاہ کیتے کیں جاہ چھوڑیس کیں جاہ تے ہیں
سارا جسم پچلدا ہلدا پئے کل کوئی نیئیں بھوئیں یا بھہا تے ہیں
سجھ اُبھرے اشتر سُدھ پودے بُجھاں رُل گئے ہیں یا راہ تے ہیں

ساہ جلدن بھاویں نیئیں جلدے میکوں نال رلائی جُل، میں چلداں
میڈیاں تیاریاں ساریاں تھیاں پیاں پن ہیں حال جُلانی جُل میں جُلداں
میڈی کہیں شے قہرء چ کھڑے تاں میڈی لاش کھڑائی جُل میں جُلداں
میکوں اشتر تھہ پا نہ نیں توں میکوں پیرس پائی جُل میں جُلداں

کئی میلے توں پھل مل گھن آئے کئی وچن پھل گئے میلے وچ
 ہامیلہ کئی گئے ملن کیتے، کئی ملنا پھل گئے میلے وچ
 کئی سستے مل نال ملے نہ انمول بے مل گئے میلے وچ
 کئی لاکھی لکھ لٹوا دل تگئے کئی اُشتر ل گئے میلے وچ

ایہا رات ضرور گزارن ڈے سبھ نال ضرور نکل ویسوں
 دل کوئی جاہ گھیل تے گھن ویسی کئی قہر کلور نکل ویسوں
 توں درگھر نال آباد رہیں بے گھر مجبور نکل ویسوں
 تیڈا در تاں اُشتر بنی گال اے تیڈے شہرتوں دُور نکل ویسوں

محمد محمود احمد میانوالی

کچھ پچھ نہیں کیوں وقت گزارا معشوق توں دُور غریباں
 اوندے ہجر فراق دے فیصلاں کوں کیتا کنج منظور غریباں
 ساہ ساہ نال سو سو سوستم جھلے بے کس مجبور غریباں
 محمود نہ وے وی اُف کیتی صد مات توں چور غریباں

تیکوں کہے جی سنگت پسندا گئی میڈے ماں تر وڑی ویندائیں
 کوئی ہک تاں گل بڈس اُس نگر دی جتھاں واگاموڑی ویندائیں
 تیکوں بڈک نہ سگدا اکھ تاں سگدا میکوں کلہیاں چھوڑی ویندائیں
 محمود دارشتہ نال غماں دے تا زندگی جوڑی ویندائیں

دمادم مست قلندر (دھمال)

اللہ ڈرتہ لوئے والا

بعد نبی دے کوئی نی آیا تانی سرکار علیؑ دا
 پیا دو عالم وچ چلدا ہے سب کار و بار علیؑ دا
 جے جنت و پنچنا چھندا ہیں رکھ دل وچ پیار علیؑ دا
 جے پیار ہیوی تاں خوش ہو کے ہک نعرہ مار علیؑ دا

سیہون دی سرکار قلندر، کر دے بیڑا پار قلندر
 بن میڈا غم سنجی شہباز قلندر، مست قلندر، دمادم مست قلندر

پاک بنی دا پیارا توں ایں
 علیؑ دی اکھ دا تارا توں ایں
 بڑیاں آساں لے کے آیاں، کر دے بیڑا پار قلندر

توں سیہون توں سندھڑی داہیں
 مالک میڈی جندڑی دا ہیں
 جھولا تیڈا جم جم جھولے، توں جگ دا مختار قلندر

مولا علیؑ دے دل دا جانی
 درتے جھولے علم نشانی
 رتے تیدے اُچے کیتے، پاک علمبردار قلندر

نال عرشاں دے تیدے رشتے
 دینِ سلامی آن فرشتے
 تپدیاں ریتاں وچ دھمالاں پاٹ تیدے جبار قلندر

ڈوہڑے، ماہیے

شاعر: عابد تیمی

کیا پتہ ٹکانا پچھدے ہو میڈے شہر داناں تنہائی اے
 ضلع سخن نواز تحصیل، بجر جیہڑا ڈاک خانہ رسوائی اے
 باراستہ گھیریاں سوچاں ہن مشہور مقام جدائی اے
 اُتھے اچکل عابد میل سگدائے بیٹھا درودی رونق لائی اے

مصری تمل گئی اے

جان پٹولا ہی پچھے سچن دے دل گئی اے

وچ جنگلاں دے شاماں

شاعر: نو بہارِ لقمان

وچ جنگلاں دے شاماں پٹیاں ڈھول ڈھونڈ پندی وتیاں
پچھدی رہی آں لوکاں کولوں ، ڈساں کسے نہ گھتیاں

ڈھولا مینوں جکان توں پیارا

میں اُجڑی دے دل دا سہارا

یار دی خاطر ساری زندگی بڑیاں مصیبتاں کٹیاں

..... پچھدی رہی ہاں

ڈھول گیاتے دل نہ آیا

فکراں مینوں مار مکا یا

کون ہنھیسے ڈھول دے ہاجھوں میڈے زخماں پٹیاں

..... پچھدی رہی ہاں

پھردی رہی ہاں جنگل پہلے

متاں رب وچھڑیا یار چا میلے

سچن پیارا نظر نہیں آیا اونگاں میں بھن سٹیاں

..... پچھدی رہی ہاں لوکاں کولوں

غلاب دے پھل لے لے

اللہ توفیق بڑیوے بندہ سچن نوں مل لے لے

قَطَعَات

اکھ جے پھیریں رُو اچھوڑیندا میں
جے ترچھی بڑیکھیں اُڈا چھوڑیندا میں

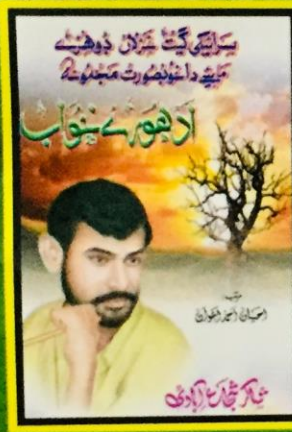
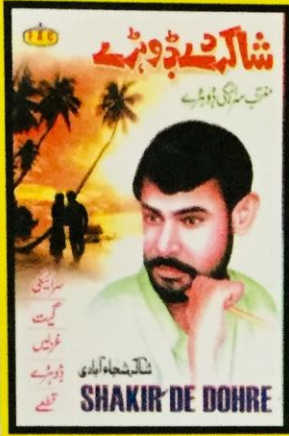
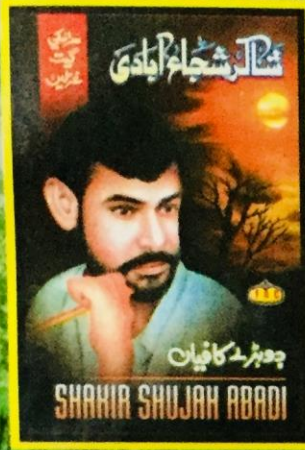
نظاکِ قدرت ہے تیڈی اکھ وچ
جے اکھ میلندیں چچا چھوڑیندا میں
کدی تاں رُتاں دے خضر ہا سے ہُن تاں ساوَن وی تھال مریدائے
تھوں ڈٹھا نادا مسئلے تے کاسہ چاوَن وی تھال مریدائے
وصال ہے یا جدائی دا محشر سانوں دوئیں ہی راس کوئی نی !
اوہا اوَن وی تھال مریدائے۔ تے اوہا جاوَن وی تھال مریدائے

ساوَن دی مست بہار ہووے
کجھ شبنم وانگ پھوار ہووے

جذبے دی اکھ بیدار ہووے
اکھ اکھ دیوچ مُسکار ہووے

ولہے دی ہتھ زقار ہووے
مستی جئی تابعدار ہووے

ول زندگی دا اعتبار ہووے
ہک عابد دوئی سرکار ہووے
(عابد تمیمی)

ترتیب و پیشکش: احسان احمد اعوان

جملہ حقوق محفوظ ہیں

نام کتاب: گیتاں دا بادشاہ (الہ ریڈ لٹریچر والا)

رتب: احسان احمد اعوان

اہتمام اشاعت: شیخ آفتاب احمد

ناشر: فائز آرٹ اینڈ پیپر، تیرتھ داس روڈ اردو بازار کراچی۔

FINE ART & CO

URDU BAZAR, KARACHI